

บทนำ

ค่าคืนยามจื่อ* ดวงดาราที่แต่งแต้มมาบนฟ้าดำสนิทตั้งหยาตฝน
อันพร่างพราย จันทรกระจ่างวงหนึ่งแขวนอยู่กลางท้องนภา

มหาศรีอันดับหนึ่งแห่งต้าตง...เขาซังหมั่ง (ไพศาล) ภายใต้การ
สาดส่องของดวงดาวและดวงเดือน เขาซังหมั่งประหนึ่งภูผายกสูงชัน
ที่ตั้งตระหง่านอยู่เหนือที่ราบฉือวิน แสงจันทร์จุจแพรสีเงินโปร้งบางที่คลุม
ลงมาขับให้เขาซังหมั่งดูสูงศักดิ์เลิศลวยสมกับสมัญญา 'ราชันแห่งขุนเขา'

ณ ยอดเขาสูงล้ำ บัดนี้มีผู้เฒ่าสองคนกำลังนั่งประจันหน้ากันอยู่
คนหนึ่งสวมอาภรณ์ขาว คนหนึ่งสวมอาภรณ์ดำ ล้วนแต่อายุราวห้าสิบ
ไปหน้าซุบตอบ ตรงกลางระหว่างทั้งสองคือศิลาฐานฐานสี่เหลี่ยมขนาด
เชื่องก้อหนึ่ง ด้านบนถูกเจียนจนเรียบเสมอกัน จารสลักเป็นกระดาน
หมาก บนกระดานฝังก้อนศิลาขนาดเล็กไว้แน่นขนัด ข้างกายคนทั้งสอง

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

เก็บกำมูฟี่ 1

มีศึลาก้อนใหญ่ตั้งอยู่ฝั่งละสามสี่ก้อน เมื่อใดต้องการวางหมากก็บิออก จากศึลาก้อนใหญ่ คว้าจังหวะที่ศึลาอยู่ในมือถูคลึงสักหน่อย ศึลานั้น ก็จะกลายเป็นตัวหมากกลมแบน หากถึงคราลงหมาก ตัวหมากก็จะ ฝั่งลงในกระดานศึลาหนึ่งซุ่น* โผล่ขึ้นมาหนึ่งซุ่น ไม่ผิดเพี้ยนสักกระเปียด บนกระดาน หมากได้เดินไปครั้งหนึ่งแล้ว ทั้งสองฝ่ายกำลังสูสี กวางจักสิ้นในมือผู้ใด** ยังไม่ประจักษ์

"ดาวเดือนที่สุกสกาวถึงเพียงนี้ไม่ได้พบมานานักหนาแล้ว" ดวงตา แฝงรอยครุ่นคิดของผู้เฒ่าอาจารย์ชาวพลันละจากกระดาน เขาเงยหน้า แหงนมองดวงจันทร์และดวงดาวดาศฟ้าอย่างสะทกสะทอนใจ

"กลีดยุคเสื่อมทรามก็ยากที่จะสุกสกาว" ผู้เฒ่าอาจารย์ดำเคลื่อน สายตาไปยังห้วงฟ้ายามราตรี "พินยามจื่อแล้ว ควรมมาได้แล้วกระมัง" ในน้ำเสียงแฝงเศษเสี้ยวแห่งการเฝ้ารอवादหวัง

สิ้นเสียงท่านผู้เฒ่า บนม่านฟ้าก็พลันบังเกิดแสงโชติช่วง ดาว อันเจิดจ้าดวงหนึ่งเคลื่อนผ่านเวหา วินาทีนั้นแสงดาวสาดทะลวงเก้าชั้นฟ้า ถึงกับกลบรัศมีแห่งเดือนเด่นดวงนั้น ส่งให้ฟ้าดินสว่างไสวในพริบตา

"ปรากฏแล้ว...ในที่สุดก็ปรากฏแล้ว!" ดวงตาสงบนิ่งของผู้เฒ่า อาจารย์ชาวมีแววตื่นเต้นโถมทะลกออกมาทันใด

ทว่าในเวลานี้เอง บนม่านฟ้าก็มีดาวอีกดวงหนึ่งเคลื่อนผ่าน มัน ส่งแสงเรืองโรจน์จับตา สว่างอย่างอหังการราวกับทั่วทั้งฟ้าดินมีที่ให้มัน เป็นดาวได้เพียงดวงเดียว

* ซุ่น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุ่นเป็น 1 เซี่ยะ (ลือ)

** กวางจักสิ้นในมือผู้ใด เป็นสำนวน หมายถึงอำนาจปกครองจะเป็นของใคร หรือใครจะเป็นผู้กุมชัยชนะใน ี่สิ้นสุดท้ายยังไม่เป็นที่แน่ชัด 'กวาง' ในที่นี้หมายถึงเป้าของการล่าสัตว์ อุปมาถึงบัลลังก์หรืออำนาจปกครอง

"ดูนั่น! ดั่งคาด...ปรากฏเช่นกันดั่งคาด!" ใบหน้าชูปตบของผู้เฒ่า
 อารมณ์ดำฉายแววกระชุ่มกระชวยอันมีอาจรังับ

"พวกมัน...มาแล้วในที่สุด" ผู้เฒ่าอารมณ์ขาวยืตกายขึ้น มอง
 ดวงดาราทั้งสองที่สุกสว่างประชันกับดวงเดือน

"ฉะนั้น...ในที่สุดกลี๋ยคนก็จะปิดฉากแล้ว" ผู้เฒ่าอารมณ์ดำ
 หยัดกายขึ้นยืนเคียงไหล่กับผู้เฒ่าอารมณ์ขาว ร่วมมองดาวทั้งสองที่
 ประชันรัศมีบนม่านฟ้าโดยเผชิญหน้ากันอยู่ไกลๆ

"กลี๋ยจ้กจี้สิ้นสุดด้วยมือของพวกเขา ทว่าเก้าชั้นฟ้าเบื้องบนกลับ
 ลิขิตให้เหลือดาราพรานเพียงดวงเดียว เมื่อดารามาบรรจบ ผู้ใดอยู่
 ผู้ใดม้วย?" ผู้เฒ่าอารมณ์ขาวชูมือขึ้นสูงประหนึ่งจะลูบไล้ดวงดาวบน
 ขอบฟ้า ในน้ำเสียงทั้งตื่นเต้นทั้งเคลือบแคลงกังวลอนาคตซึ่งไม่อาจ
 จับต้อง

ดวงดาวเรียงรองทั้งสองกลางเวหาค่อยๆ ลดแสงซ้ซวาลลง ไม่
 เจิดจ้าดังดุดสายตาเช่นเมื่อครู่ แต่ยังคงสุกสว่างเหนือหม่อมืดที่รายรอบ
 มากมายนัก

"ดาราบรรจบ ผู้ใดอยู่ผู้ใดม้วย...นั่นอาจขึ้นอยู่กับตัวพวกเขาเอง หรือ
 อาจถูกกำหนดโดยโชคชะตา" เสียงผู้เฒ่าอารมณ์ดำทอดยาว แผ่วเบา
 ว่างเวงเสมือนดังมาจากบรรพกาล

"โชคชะตากระนั้นหรือ..." ในดวงตาผู้เฒ่าอารมณ์ขาวมีแววเสียดาย
 และอาดูรวูบผ่าน

"ใช่ซึ่งเจ้าและข้าไม่อาจกำหนดได้" ผู้เฒ่าอารมณ์ดำลดสายตากลับ
 สู่วะดานหมากเบ็งหน้า "หมากตานี้ยังจะเดินต่อหรือไม่"

เกมกำรพี 1

ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวเก็บสายตากลับมาจากม่านนา มองหมากที่เดินไปแล้วครึ่งหนึ่งตรงหน้า จากนั้นถึงสายศีระ "ในเมื่อเจ้าและข้าหาใช่ผู้กำหนด...เช่นนั้นไยต้องให้เจ้าและข้าเดินจนจบ" เขายกมือขึ้น ชี้ไปยังท้องฟ้าที่มีดาวพร่างพราย "รอพวกเขามาเดินเถิด"

"พวกเขา?" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำมองกระดานหมาก มองนาประดับดาว ก่อนจะยิ้มจางๆ "ก็ได้ ทิ้งไว้ให้พวกเขามาเดินต่อเถิด"

ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวสะบัดแขนเสื้อหมุนกายไป "เราลงจากเขากันเถิด ได้เวลาที่เจ้ากับข้าควรไปหาพวกเขาแล้ว"

"อืม" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำก็หมุนกายจะจากไปเช่นกัน "หมากครึ่งกระดานนี้ให้พวกเขาเป็นผู้เดินเพื่อตัดสินผลแพ้ชนะระหว่างเรา และตัดสินว่าฝั่งหล้านี้...จะตกเป็นของผู้ใด"

"हीं..." ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวหัวเราะแผ่วเบาแทนคำตอบ

ทั้งสองพลั้วร่างจากไป เหลือไว้เพียงหมากครึ่งกระดานนั้นบนยอดเขาซังหมัง

ในกาลต่อมา เมื่อผู้ป็นขึ้นเขาซังหมังพบว่าบนยอดเขามีกระดานหมากเพียงนี้ก็ลึ้นหลากใจ ทว่าหาได้มีผู้ใดแตะต้องมันไม่ ผู้สามารถขึ้นไปถึงยอดมหาศีระอันดับหนึ่งแห่งด้าตงมีไม่มากนัก อีกทั้งผู้ป็นขึ้นไปก็หาใช่ชนชั้นธรรมดาสามัญ ในเมื่อมีผู้เดินหมากครึ่งๆ กลางๆ ไว้ ย่อมต้องมีผู้มาเดินต่อจนจบ

หลายปีให้หลัง บุคคลสองคนก็ตามรอยแห่งโชคชะตามาพบกัน บนยอดเขาซังหมัง เผชิญกับหมากกระดานนี้ซึ่งโชคชะตาเก็บไว้ให้พวกเขา

และเวลาที่ผู้เฒ่าทั้งสองทิ้งกระดานหมากไว้บนยอดเขาซังหมั่งก็คือ
รัชศกจิ้งเหยียนปีที่สอง

นับแต่ฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตี* ก่อร่างสร้างแผ่นดินต้าตงจวบจนถึงรัชสมัย
แห่งฮ่องเต้จิ้งเหยียนด้ก็รวมเวลาได้หกร้อยกว่าปีแล้ว

แรกเริ่มเดิมทีฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตีมีพื้นเพเป็นสามัญชน มีชีวิตอยู่ในช่วง
กลียุค ทว่าในอภิปรัชญา นานี่น่องจำนวนหนึ่งเริ่มฝึกจากมือเปล่า
หมัดเปลือยพัฒนาไปจนมีอาวุธเสื่อเกราะนับร้อยนับหมื่น ทำยที่สุด
ก็รวบรวมเหล่าวีรบุรุษสถาปนาแผ่นดินสำเร็จ ตั้งชื่อสกุล 'ตง' เป็นนาม
แห่งอาณาจักร ต่อมาก็ปูนบำเหน็จตามผลงาน อวยยศขุนพลเจ็ดนาย
ผู้มีความดีความชอบเป็นที่ประจักษ์มากที่สุดให้กินตำแหน่งฮ่อง นั้นก็คือ
ฮ่องทั้งเจ็ดแห่งแคว้นทั้งเจ็ด...ฮ่องแห่งจี้โจว หวงที่ ฮ่องแห่งหมิ่นโจว
นึ่งจิ้งหย่วน ฮ่องแห่งยงโจว เฟิงจี้ ฮ่องแห่งเปยโจว ไปอี้หม่า ฮ่องแห่ง
โยวโจว ฮว่าจิงไถ ฮ่องแห่งซิงโจว เฟิงตูอิง** ฮ่องแห่งซังโจว หนานเพียนเยวี่ย
พร้อมทั้งนำโลหะสีหมักที่ได้จากกันทะเลเหนือมาหลอมเป็นป้ายคำสั่ง
สีกาฬแปดชิ้น ในแปดชิ้นนั้นชิ้นที่ใหญ่ที่สุดได้แก่ 'ป้ายชั่วคราว' ฮ่องเต้
เป็นผู้ครอบครอง เจ็ดชิ้นเล็กคือ 'ป้ายแกนกาฬ' ที่พระราชทานให้ฮ่อง
แห่งแคว้นทั้งเจ็ด เมื่อครั้งอวยยศพระราชทานป้ายคำสั่ง ฮ่องเต้และ
ฮ่องทั้งเจ็ดก็ได้ใช้เลือดขลิบปากกล่าวสัตย์ปฏิญาณ สาบานว่าจะเป็
อันหนึ่งอันเดียวกัน โดยป้ายชั่วคราวคือเจ้าเหนือหัว ป้ายแกนกาฬคือถว
ความภักดีสูงสุด!

* ตี้ (帝) หมายถึงฮ่องเต้ มักจะวางไว้ทำพระนามเมื่อขึ้นครองราชย์

** แซ่ 'เฟิง' (丰) ของฮ่องแห่งยงโจว และแซ่ 'เฟิง' (风) ของฮ่องแห่งซิงโจวฟ้องเสียงกัน แต่เป็นคนละตัวอักษร

เก็บกำมูฟี่ 1

ต่อจากรัชสมัยฮ่องเต้เว่ยเลียดี้ฮ่องเต้ไฟซิงตี้ฮ่องเต้ซี้หนิงตี้ฮ่องเต้เจิงคังตี้ ล้วนแล้วแต่เป็นองค์เหนือหัวผู้ปรีชาชาญ เปิดรับผู้มีความสามารถอย่างกว้างขวาง ใส่ใจความเป็นอยู่ของทวยราษฎร์ เกณฑ์แรงงานน้อย เก็บภาษีต่ำ ปกครองอย่างเป็นระบบระเบียบ ด้านเจ้าครองแคว้นก็ดำรงตนในหน้าที่ ภาคติดต่อฮ่องเต้ บ้านเมืองจึงเข้มแข็งรุ่งเรืองขึ้น เป็นลำดับในมือฮ่องเต้ผู้ปรีชาและขุนนางผู้มีธรรม

ครั้นถึงยุคกลางแห่งราชวงศ์ฮ่องเต้หย่งอันตี้ฮ่องเต้เหยียนผิงตี้ฮ่องเต้หนงเหอตี้ และฮ่องเต้อื่นอีกหลายพระองค์ แม้จะมีได้ปรีชาสามารถเปี่ยมล้น แต่ยังมีนับว่าเป็นเจ้าเหนือหัวที่รักษาความมั่งคั่งแต่กาลก่อนให้สืบเนื่องต่อไปได้อย่างดี ครั้นถึงรัชสมัยแห่งฮ่องเต้เจินกวงตี้ฮ่องเต้เทียนถ่งตี้ฮ่องเต้เซ็งลี่ตี้ กลับเป็นเจ้าเหนือหัวผู้เขลาอับปัญญาทั้งสิ้น ประสงค์เพียงแต่เสพสุขหาความสำราญ ละเลยการปกครอง ปล่อยให้เหล่าขุนนางใจคดลับปลับกุมบังเหียนบริหารบ้านเมือง ราชสำนักอันยิ่งใหญ่จึงค่อยๆ เสื่อมทรามลง

ครั้นถึงรัชสมัยฮ่องเต้เปาซิ่งตี้ก็พิสมัยความหรูหรา ลุ่มหลงอิสตรี สั่งให้บูรณะตำหนักและวังให้วิจิตรเลิศหรูเป็นการใหญ่ รับผิดชอบจากทั่วหล้า อีกทั้งกระหายจะสำแดงแสนยานุภาพ จึงส่งกองทัพไปทำศึกกับอาณาจักรเหมิงเจิงสองครา และก็ล้วนแต่ปราชัยย่อยยับกลับมา พอกระทำจนพระคลังร่อยหรอ แสนยานุภาพสูญสิ้น ราษฎรหมดทางทำกิน เสี่ยงครวญตั้งระมทั้งสี่ทิศ เจ้าครองแคว้นจึงเริ่มมีใจออกห่าง เริ่มจากฮ่องแห่งหมิ่นโจวนำทัพขึ้นลุกฮือ ประสงค์จะชิงอำนาจ ทว่าฮ่องเต้เปาซิ่งตี้มีทหารอู่ให้กองทัพของผู้แซ่หนึ่งบุกถึงนครหลวง ร่างกายซึ่งผูกกร่อนด้วยสุรา

นารีก็มีอันสูญสิ้นไปก่อนเพราะหวาดกลัวเกินขนาด ณ ตำแหน่งหลี่ซือ (อาชานิลทะยาน) อันเพริศแพรว

ไท่จื่อ* ขึ้นสืบราชสมบัติ ใช้นามรัชศก 'เซ็งโย่ว' ฮ่องเต้เซ็งโย่วตี้ อัญเชิญป้ายชั้วกาฟ้อออกจากตำแหน่งหลิงเซียว (ควบเวหา) เพื่อบัญชาให้เจ้าแคว้นทั่วหล้ายกทัพรับใช้ฮ่องเต้ สุดท้ายทัพใหญ่จากหกแคว้น ก็ตีทัพหมื่นโจวแตกพ่าย หมื่นอ๋องจนตรอกไร้หนทาง จึงเชือดคอทำอัตวินิบาตกรรม ดินแดนคักดินาในครอบครองถูกสกุลเพิงแห่งยงโจว สกุลหวงแห่งจี้โจว และสกุลเพิงแห่งชิงโจวผนวกรวม

หลังสยบกบฏหมื่นอ๋อง เจ้าครองแคว้นทั้งหลายก็ล่าพองในอิทธิพล แม้นฮ่องเต้เซ็งโย่วตี้จะมีปณิธานยิ่งใหญ่ แต่ก็อับจนด้วยด้าตงกลายเป็น สรรพางค์ที่ร้อยโรครุมเร้าไปเสียแล้ว อีกทั้งพระองค์ยังต้องเกาทัณฑ์ ในการปราบจลาจลหมื่นอ๋อง จึงป่วยเรื้อรังอยู่บนพระแท่น ไม่ถึงสามปี ก็สวรรคต เพราะยังไม่มีหน่อเนื้อเชื้อไข ดังนั้นลี้อองพระอนุชาจึงขึ้น สืบราชบัลลังก์ ใช้นามรัชศก 'จุนซี'

ฮ่องเต้จุนซีตี้นิสัยหึงมโหด ไม่โปรดทรัพย์ศฤงคาร ทว่าชมชอบ การล่าในที่ปิดล้อม และสิ่งที่ล้อมล่าหาใช้สัตว์ป่า หากแต่เป็นมนุษย์ ฮ่องเต้จุนซีตี้จึงให้มนุษย์ที่ยังมีชีวิตกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ในสนามล่า จากนั้นก็นามหาดเล็กและขุนนางเข้าปารกชฎ ล่าสังหารมนุษย์เยี่ยงเดียวกับ สัตว์ป่า ผู้ใดได้ศึระะมากเป็นผู้มีชัย แม้นล่าได้มนุษย์เป็นๆ ก็จะไม่แหวกอก ผ่าท้อง ร้าเมรัยหาความสำราญ แรกเริ่มมนุษย์ที่ถูกล้อมล่านี้เป็นเพียง นักโทษประหาร เรียกว่า 'เหยื่อเป็น' ภายหลังนักโทษประหารไม่เพียงพอ

* ไท่จื่อ หมายถึงรัชทายาท

จึงนำนักโทษทั้งปวงในเรือนจำไม่ว่าต้องทัณฑ์สถานใดไปยังสนามล่า
สุดท้ายเมื่อกระทั่งนักโทษก็ยังไม่พอ จึงจับประชาชนสามัญไปเติมให้ครบ
จำนวน

พฤติกรรมโหดเหี้ยมลักษณะนี้กระตุ้นความเดือดดาลไปทุก
หัวระแหง แต่ละท้องที่เกิดกองกำลังผดุงคุณธรรมขึ้นเนืองๆ แต่หลังจาก
ศึกเหมิงเจิงสองครา ตามด้วยจลาจลหมิ่นอ่อง ทั้พลวงใต้อาณัติ
ของฮ่องเต้ก็จวนจะสิ้นสลายอยู่รอมร่อ ฮ่องเต้ฉุนชืดี่จึงมีแต่ต้องเชิญ
บรรดาเจ้าแคว้นให้ยกทัพมาปราบปราม ดังนั้นเหล่าฮ่องผู้ครองแคว้นจึง
อาศัยโอกาสนี้รวบรวมทหารซื้ออาซาอย่างเปิดเผย รบพุ่งประหัตประหาร
เพื่อขยายเขตแดนและความมั่งคั่งของตน นอกจากนี้บางครั้งก็ยัง
ทำศึกปีทากันเอง ส่วนฮ่องเต้ก็ไร้ซึ่งกำลังจะควบคุมแต่ละแคว้นเสียแล้ว

รัชศกฉุนชืดี่สิบเอ็ด ขณะฮ่องเต้ ออกล่า ณ สนามล่าชีวิตซึ่งอยู่
ชานเมือง ในที่สุดเหล่าเหยื่อเป็นที่ทนถูกทารุณกรรมไม่ไหวก็รวมตัวกัน
ลุกฮือขึ้นสังหารฮ่องเต้สำเร็จ ภายหลังพวกเขามุ่งหน้าต่อไปยังนครหลวง
อันเป็นสถานพำนักแห่งเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูง ตลอดทางมีประชาชน
แห่เข้ามาร่วมลั่นหาลม ในเวลาอันสั้นก็รวมตัวกันเป็นกองกำลังผดุง
คุณธรรมจำนวนหลายพัน บุกลุ่มนครหลวงอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว ทะลวงเข้า
วังหลวงอันหรูหราจิตร...แม้ท้ายที่สุดจะถูกสมุหราชของครักษ์นามตงซูฟ่ง
ปราบปราม ทว่าเหตุเคลื่อนไหวต่อต้านครั้งนี้ได้รับการจารึกอย่างแจ่มชัด
ลงสู่บันทึกประวัติศาสตร์ โดยเรียกขานว่า 'กบฏสนามล่าชีวิต'

เมื่อฮ่องเต้ฉุนชืดี่เสด็จสวรรคต องค์ไท่เจ้อก็เสด็จขึ้นสืบราชบัลลังก์
ใช้ชื่อรัชศก 'จิงเหยียน'

หลังฮ่องเต้จึงเขียนตีเถลิงราชย์ก็พบว่าท่ามกลางเหตุจลาจล
 ป้ายข่าวทัพได้หายไปจากตำหนักหลังเขี้ยว จึงมีบัญชาขับพลันให้ค้นหา
 ทั่วแผ่นดิน ทว่าก็เป็นเช่นการงมเข็มในมหาสมุทร ไร้ร่องรอยแม้เพียง
 น้อยนิด บรรดาเจ้าแคว้นจึงฉวยโอกาสยกเป็นข้ออ้างว่า 'เชื้อพระวงศ์
 สูญคุณธรรม ข่าวทัพทอดทิ้ง' ไม่เคารพยกย่องเชื้อสายแห่งฮ่องเต้อีกต่อไป
 นับแต่นั้นมาจักรวรรดิต้าตงก็เริ่มแตกแยกออกเป็นก๊กเป็นเหล่า เข้าสู่ยุค
 ที่แคว้นทั้งหลายปกครองตัวเอง บ่อนทำลายกันและกัน

หลังจากป้ายข่าวทัพสาบสูญ ผู้กล้าในใต้หล้าก็มีผู้ได้ไม่ปรารถนา
 จะครอบครองมันเพื่อก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุด

7

อารมณ์ขาว จันท์หิมะ เจ็ดโคมปราดเปรื่องไร้เปรียบปาน

รัชศกจึงเหยียนที่ยี่สิบห้า เดือนเจ็ด

เพ็ญลวงเข้าสู่ฤดูสารท อากาศยังคงร้อนระอุถึงสิบส่วน ยามเที่ยง
ยังเป็นเวลาที่ร้อนที่สุดของวัน แสงอาทิตย์แรงกล้าดังอัคคีแผดเผาผืนดิน
ผู้คนส่วนใหญ่ต่างหลบร้อนอยู่ในเคหสถานหรือใต้ร่มไม้

ทว่า ณ เชียงเขาเขวียนซานซึ่งตั้งอยู่ทางปัจฉิมทิศของเป่ย์โจวกลับมี
คนมากมายไล่ล่ากันภายใต้แสงตะวันร้อนแรง ผู้ที่วิ่งตะบึงอยู่ด้านหน้า
คือบุรุษสวมชุดสีดำ

"เหยียนอิงโจว เจ้าไร่ทางหนีแล้ว!"

หลังจากบีบให้บุรุษชุดดำเข้าสู่ป่าทึบในเขา คนทั้งกลุ่มก็เข้า
โอบล้อมไว้อย่างแน่นหนา ในบรรดานั้นบ้างเป็นทหารสวมเครื่องแบบ
บ้างแต่งกายเยี่ยงบัณฑิต บ้างสวมชุดอย่างวานิช ยังมีผู้ที่ดูเหมือน
ชวานา...อารมณ์หลากหลาย ท่วงท่ากิริยาแตกต่างกัน ทว่าที่พ้องต้องกัน

ก็คือดาบและกระบี่ในมือซึ่งล้วนแต่ชี้ไปยังผู้ที่ถูกล้อมอยู่ตรงกลาง

บุรุษที่ถูกล้อมอายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปด มือถือกระบี่ยาว บนร่างกายมีบาดแผลหลายแห่ง โลหิตสดๆ ไหลไม่หยุด ย่อมให้พื้นหญ้าใต้เท้าแดงฉาน แต่เขายังคงยืนเหยียดร่างตรง มองกลุ่มคนเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเย็นชา ไม่คล้ายกับผู้หนึ่งตายที่จนตรอกสิ้นหนทางสักนิดเดียว กลับเหมือนขุนพลที่ใครสู้แลกชีวิตกับศัตรู

คนกลุ่มนั้นแม้จะล้อมเขาไว้ได้ ทว่าสายตากลับจับจ้องอยู่ที่ห่อผ้าซึ่งบุรุษผู้นั้นสะพายอยู่

"เยียนอิงโจว ทิ้งของเอาไว้ แล้วพวกเราจะเหลือทางรอดให้เจ้า!" ผู้แต่งเครื่องแบบอย่างทหารคนหนึ่งชูดาบเล่มเฉียงในมือ ชี้ใส่บุรุษชุดดำ... เยียนอิงโจว

บุรุษผู้ถูกขานนามว่าเยียนอิงโจวผุดรอยยิ้มจางๆ แฝงท่าทางเสียดสีอันเย็นชา "เคยสงสัยว่าขุนพลเจิงผู้แห่งเป่ย์โจว ทุกครั้งที่ตีเมืองแตกจะต้องสังหารล้างเมืองสามวัน ใต้ดาบมีวิญญาณคับแค้นเหลือคณานับ แต่วันนี้ถึงกับการุณย์แก่ข้าผู้แซ่เยียนอย่างน่าอัศจรรย์ใจนัก"

วาจานี้กระทบกระเทียบว่าคำกล่าวของเจิงผู้เชื่อไม่ได้ อีกทั้งยังบ่งสันดานอำมหิตของเขา ใบหน้าเจิงผู้ฉายโทสะดังคาคด ขณะคิดจะส่งเสียงบุรุษในชุดบัณฑิตข้างกายก็โบกพัดพับหนึ่งครา เอยอย่างสุภาพมีมารยาทว่า "เยียนอิงโจว วันนี้ท่านยากจะหนีเอาชีวิตรอดเป็นแน่ หากรู้สถานการณ์ก็ทิ้งของไว้ พวกเราสามารถให้ท่านตายอย่างฉับไวตรงไปตรงมาได้บ้าง"

"ข้าผู้แซ่เยียนยอมรู้ว่าวันนี้ยากจะหนีพ้นความตาย" เยียนอิงโจวเอ่ยอย่างเยือกเย็น พร้อมกับใช้มือข้างที่มีได้กุมกระบี่ตั้งห่อผ้าบนหลัง

• เก็บงำรูปที่ 1

ให้กระซิบ "เพียงแต่ว่า...กงกั๋วตู้ พิษในพัดของเจ้าทำร้ายลูกน้องข้าไปสี่สิบคน ข้ายอมต้องเอาชีวิตสุนัขเลี้ยงเจ้าก่อน จึงจะไปอย่างวางใจได้" ลิ้นคำกระป๋าว ก็ขึ้นไปยังกงกั๋วตู้ แวตาคมกริบเย็นเยียบยิ่งกว่ากระบี่ล้ำค่าในมือ

พัดของกงกั๋วตู้คร่าชีวิตมานับไม่ถ้วน ทว่าบัดนี้พอเผชิญแวตาดูตาเช่นนี้ ก็ถึงกับหนาวสะท้านอย่างห้ำไม่อยู่ ผู้คนโดยรอบพากันกระซิบอาวุธในมือแน่นโดยมีรูตัว พร้อมระวังด้วยสมาธิทั้งหมด

สี่ขุนพล 'วายุ น้ำค้าง หิมะ พิรุณ' แห่งจี๋โจวนามกระเดื่องทั่วแผ่นดิน และบุคคลที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งกาลก่อนทำศึกที่ฉาเฉิงจนชื่อเสียงลือเลื่องคือ 'ขุนพลวายุกล้า' เยียนอิงโจว ผู้นำแห่งสี่ขุนพล...ตลอดทางมานี้พวกเขา ได้เปิดหูเปิดตาเห็นความมุดด้นกล้าหาญชนิดหนึ่งผู้ร้ายของอีกฝ่ายมาแล้ว

"เยียนอิงโจว วันนี้เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้ใดชนะผู้ใดแพ้ก็ชัดเจน นานแล้ว" บุษษฉรรวจผู้แต่งกายคล้ายชาวนาแก้วเข้ามาหนึ่งก้าว สายตาจับจ้องเยียนอิงโจวพร้อมเงื้อมดาบตวาดร้อง "ทุกท่าน ไยต้องกริ่งเกรงมันด้วย เราเคียงไหล่กันลงมือ หั่นร่างมันแล้วแบ่งไปคนละชิ้น กลับไปรับความชอบโดยสะดวก!"

"ประเสริฐ! ท่านจอมยุทธ์หลินไหวก้าวมีเหตุผล สั่งหารเยียนอิงโจวเสีย ของยอมตกเป็นของเรา!" ผู้สวมชุดอย่างวาณิชปลดแล้อ่อนลงจากเอว ไม่ทันสิ้นกระแสความแค้นของเขาก็สะบัด แล้วยาวเหินออกไปเร็วรี่พุ่งเข้า จะชิงห่อผ้าบนหลังเยียนอิงโจว

"ลุยพร้อมกัน!"

ไม่รู้ว่าผู้ใดตวาดออกมาประโยคหนึ่ง คนทั้งหมดลงมือ ศาสตราวุธ ล้วนแต่พุ่งใส่ร่างเยียนอิงโจว

เขียนอิงใจวแม้จะบาดเจ็บ ทว่าการเคลื่อนไหวยังคงปราดเปรี้ยว
เพียงเบี่ยงร่างเล็กน้อย ยกแขนซ้ายขึ้นก็คว้าแฉับยาวที่พุ่งเข้ามาพัวพันจาก
ด้านหลังไว้ในมือได้ จากนั้นเขาก็หมุนร่างอย่างรวดเร็ว กวาดมือหนึ่งครา
บุรุษท่าทางเหมือนวาทินก็ถูกกระชากเข้ามาจับที่เอวผู้พันเข้าไป
ต่อมามีมือขวาก็โอบก กระทบยาวขวางรับอาวุธทั้งหลายที่พุ่งเข้าด้านข้าง
เขาเกร็งกำลังที่แขน ตวาด "ไป" เสียงเย็นชา สรรพอาวุธที่ปะทะอยู่บนกระบี่
ก็สั่นสะท้านอย่างพร้อมเพรียง สามสี่คนที่ถืออาวุธรู้สึกเพียงงำมือปวด
สาหัส แทบจะกุมอาวุธไม่อยู่ จึงจำต้องชักมือกลับ ถอยร่างไปหนึ่งก้าวถึง
หลีกเสียงความอับศอันเกิดจากอาวุธหลุดมือไปได้

ในเวลาเพียงชั่วครู่ เขียนอิงใจก็คุกคามจนคนกลุ่มนั้นล่าถอยไป
หลายคน ท่าร่างของเขาหมดจดดวงใจจนผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้างอด
ละล้าละลังมิได้ว่าควรจริงเป็นผู้เฒ่าหาปลาได้ผลประโยชน์* หรือจะร่วม
ลงมือเข้าประจันให้เรื่องจบโดยไว

"พวกเรา ลุยเข้าไป!" กงอู้ตู้โอบกพัดหนึ่งครา โผนร่างเข้าห้ำหั่น คนที่
เหลือก็พากันลงมือตาม ชั่วขณะนั้นเห็นเพียงประกายดาบเงากระบี่ ยิน
เพียงเสียงโลหะดังกร่าง

ขณะที่กลุ่มคนกำลังล้อมสังหารเขียนอิงใจว กลับมีทหารหนุ่มสวม
เสื้อคลุมขาวถือทวนชมดูอยู่ด้านข้าง เบื้องหลังเขามีผู้ติดตามอยู่สี่คน

แม้จะถูกสืบทว่าคนโอบล้อม เขียนอิงใจวกลับไร้ซึ่งอาการหวั่นเกรง
แม้เศษเสี้ยว เมื่อกระบี่ล้ำค่าพลิกเหินก็ก่อให้เกิดประกายสีครามเสียด

* มาจากสำนวน 'หอยกากับนกปากซ่อมย้อยแยงกัน ผู้เฒ่าหาปลาได้ประโยชน์' มีเรื่องเล่าว่าหอยกาบฮ่า
เปลือกฝั่งแคด นกปากซ่อมเข้ามาหวังจิกกินเป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกหนีบปากนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่
ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาจึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่ คุ้ยนิทานเรื่องตากับตานาของไทย

• เก่งกว่ารูปที่ 1

แตงนัยน์ตา ตำแหน่งที่กระป๋ายไปถึงจะบังเกิดเสียงครวญคราง จะมองเห็นเลือดหยาดหยด

ฝีมือจากจักษ์! ทหารหนุ่มผู้เสียดลุมชาวลอบพยักศึระชะ ดวงตา
สุกใสเปี่ยมด้วยความชื่นชม

ทางเยียนอิงโจวที่อยู่กลางวงล้อมย่อมประจักษ์ว่าวันนี้ยากจะ
รอดชีวิต จึงรุกอย่างเดียว 'ไม่ตั้งรับ' ผู้ด้วยวิธีแลกชีวิตโดยสมบุรณ์ ทว่า
ผู้ที่ล้อมสังหารเขาต่างก็เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น ทั้งยังมีจำนวนมาก ดังนั้น
ไม่นานนักบนร่างเขาก็มีบาดแผลเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่ง โลหิตฉีดพุ่ง ทุกที่
ที่ทำให้เหยียบย่างล้วนถูกข้อมจนแดงฉาน

"เฮ้อ!" ทหารหนุ่มผู้เสียดลุมชาวสายศึระชะเบาๆ ครั้นเห็นว่าท่าร่าง
ของเยียนอิงโจวข้างเพราะอาการบาดเจ็บทบทวีก็เผยสีหน้าเสียตาย

"เยียนอิงโจว มอบชีวิตมา!" เสียงตวาดอันเย็นชาดังขึ้น กงอู่ตู้เห็น
โอกาสจึงใช้พัดเหล็กต่างดาบ เสือกแทงเข้าใส่หน้าอกเยียนอิงโจว

พัดเหล็กจู่โจมถึงตรงหน้า เยียนอิงโจวเบี่ยงร่างเล็กน้อย มีเจตนา
จะหลบหลีก ทว่ายังเข้าไป ทำให้พัดเหล็กแทงเข้าที่ชายโครง

ขณะกงอู่ตู้เห็นว่าลงมือเป็นผลและกำลังลำพองใจอยู่นั้น อาการ
ปวดสาหัสก็เล่นมาจากอก เมื่อก้มลงมองก็พบว่ากระบี่เหล็กครามของ
เยียนอิงโจวฝังอยู่ตรงหน้าอกเขาจนถึงด้ามเสียแล้ว

"ข้าบอกแล้วว่าต้องเอาชีวิตสุนัขอย่างเจ้าให้จงได้!" เยียนอิงโจว
ขบฟันเอ่ย เขาถึงกับยอมให้พัดของกงอู่ตู้ทำร้ายเพื่อสังหารอีกฝ่ายให้ได้

"เจ้า..." กงอู่ตู้เพิ่งปริปากเอ่ยได้คำเดียว เยียนอิงโจวก็ชักกระบี่กลับ
อย่างรวดเร็ว โลหิตพุ่งทะลักปานสายฝน สาดชโลมทั่วร่างเขา กงอู่ตู้

ตาเหลือก ทรวดฮวบไป

เยียนอิงโจวตั้งกระบี่ได้ก็วาดไปต้านรับการจู่โจมจากด้านหลัง แต่
จนแล้วจนรอดก็ยังเข้าไปหนึ่งก้าว หัวไหล่ซ้ายเขาเจ็บแปลบ ตาบของเจิงผู้
เสียบจากข้างหลัง โลหิตพุ่งทะลักดั่งน้ำพุในทันที อาบทั้งร่างให้กลายเป็น
มนุษย์โลหิต

"ถึงขั้นลอบโจมตีข้างหลัง...เสียที่ที่เจ้าเป็นถึงแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้น!"
เยียนอิงโจวสูดหายใจเฮือกหนึ่ง จ้องมองด้วยแววตาโกรธแค้น

"ฮึ ยามนี้ใครบ้างเล่าจะเป็นวิญญูชน" เจิงผู้แค้นเสียงเย็นชาอย่าง
ไร้ความละอายแม้แต่บ่อยนิต ตาบยังฝังอยู่ในร่างเยียนอิงโจว เมื่อเห็น
ใต้คมดาบคือคนที่มิแผลงกรรจรรอถูกเชือดก็อดพึงพอใจมิได้ มือซ้ายเขา
ยื่นตรงเข้าช่วยห่อผ้าบนหัวไหล่เยียนอิงโจว "ทางที่ดีเจ้า...ฮ่าก!"

เห็นเพียงประกายกระบี่สาดวูบ จากนั้นเจิงผู้ก็โหยหวนอย่างอนาถ
ล้มลงกับพื้นสิ้นชีพ มือทั้งสองของเขาถึงกับถูกตัดขาดเสมอข้อ!

ครั้นลงมือเป็นผลแล้ว เยียนอิงโจวก็ถอยหลังหนึ่งก้าว พลิกมือไป
ดึงดาบที่ปักอยู่บนหลังออกโยนลงพื้น บนด้ามดาบยังมีมือที่ขาดของเจิงผู้
ติดอยู่ กลุ่มคนที่ล้อมโจมตีเห็นเข้าก็สิ้นสะท้านทั้งที่อากาศไม่หนาว
พากันถอยหนีไปหนึ่งก้าว

ทางด้านเยียนอิงโจวผู้ถูกทำร้ายสาหัสสองครั้งสองคราก็สิ้นกำลัง
ทรงกาย ร่างโงเงนจนจะทรุดฮวบอยู่รอมร่อ เขาใช้กระบี่ยาวยันพื้น
คุกเข่าข้างหนึ่ง เหยหน้ากวาดตามองอริที่รายล้อม ดวงตาทั้งคู่คมดุ
กระหายเลือด ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ร้ายที่กำลังบาดเจ็บและคลุ้มคลั่ง ผู้คน
โดยรอบล้วนถูกรศมีอันเหี้ยมหาญข่มทับ ไม่กล้าบุ่มบ่าม

• เก่งกว่ารูปที่ 1

เยียนอิงโจวผ่องลมหายใจชั่วครู่ จากนั้นถึงหยุดหายใจขึ้นซ้ำๆ บรรดาผู้ที่ล้อมอยู่ผ่องลอยอย่างควบคุมตัวเองมิได้

"มาเถิด! วันนี้ข้าเยียนอิงโจวได้พบกับวีรบุรุษมากหน้าหลายตาจากแว่นแคว้นต่างๆ นับเป็นกุศลอันสิ่งสมมาสามชาติ...บนหนทางสู่สัมปรายภพมีทุกท่านร่วมทางก็ไม่เดี๋ยวตายอีกต่อไป!"

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเยียนอิงโจวคือหลินไหว เสี่ยวขณะนี้ลูกกระเดือกของเขาเคลื่อนขึ้นลง มอง 'ขุนพลวายุกล้า' ผู้เหมือนอสูรอาบโลหิตเบื้องหน้าด้วยใบหน้าเปี่ยมความพริ้งพริ้ว เขาอดถอยท่าหนีมิได้...

แปะๆ!

ขณะที่หลินไหวกริ่งเกรงไม่กล้าบุกเข้าไป ในปากก็พลันเกิดเสียงปรบมือที่แปลกแยกอย่างยิ่งในบรรยากาศเยือกอิมคริมนี้ คนทั้งหลายตะลึงลานหันหน้าไปมองผู้ปรบมือ แล้วก็พบว่า เป็นทหารหนุ่มในเสื้อคลุมขาวซึ่งเอาแต่ชมดูอยู่ด้านข้าง

ทหารหนุ่มผู้นั้นก้าวมาด้านหน้าอย่างเข้มข้ำ สายตาจ้องตรงไปยังเยียนอิงโจวที่ถือกระบี่ด้านรับศัตรู เขาเอ่ยเสียงใสกังวานว่า "เยียนอิงโจว เจ้าเป็นวีรบุรุษผู้เก่งกล้าโดยแท้! แทนที่จะตายได้เจ็อมมือชนชั้นมุสิกไร้สามารถเหล่านี้ มิสู้ให้ข้าช่วยเสริมส่งนามเกริกเกียรติของเจ้า!"

สิ้นวาทะร่างของเขาก็เหินขึ้น ทวนเงินในมือประหนึ่งลำแสงสีขาว ทะลวงเมฆหมื่นลี้รวดเร็วและงดงาม มันม้วนตลบมากับความเกรี้ยวกราดไร้ใดเปรียบ แทะเข้าไปใส่เยียนอิงโจว

เยียนอิงโจวนิ่งไม่ไหวติงอยู่กับที่ มือขวากระชับด้ามกระบี่แน่น รอคอยทวนแหวกอากาศแยกวายุนี้ เขาไม่อาจหลบและก็หลบไม่พ้น ได้แก่

ยื่นรอกอย่างเดียว รอให้ทวนเงินเสียบเข้าสู่แผ่นอก...จากนั้นกระบี่ของเขา ก็จะเสียบเข้าสู่แผ่นอกของศัตรูอย่างแน่แท้เช่นกัน!

ทวนเงินระยับจับตาจวนจะแทงเข้าสู่ร่างของเยียนอิงโจวในจิตใจ ทว่าฉับพลันนั้นมือสนีบาตสีขาววูบผ่านกลางเวหา เร็วจนไม่ทันได้เห็นชัด ถนัดตา ก็หายไป ทว่าที่สาบสูญไปพร้อมกับบอสนี่บาตคือเยียนอิงโจวที่ บาดเจ็บสาหัส

ความพลิกผันนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันยิ่ง ไม่เพียงคนทั้งหลายที่นิ่งอึ้ง กระทั่งทหารอาภรณ์ขาวคนนั้นก็ดำรงท่าร่างเดิม พุ่งทวนเงินราวกับ จะแทงเข้าสู่ร่างศัตรู...ทว่าแท้ที่จริงเขาแทงไม่ถูกสิ่งใดเลย ดวงตาเขาจ้อง คมทวนเข็มนาฬิกาจับมิกล้าเชื่อว่าภายใต้การแทงด้วยกำลังทั้งหมดของตน จะถึงกับพลาดเป้า มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายอยู่ไหนหนอก็ยังไม่รู้

"ฮ่าๆๆๆ..."

ขณะที่ผู้คนกำลังพริ้งเพริดอยู่นั้น กลางป่าอันร้อนอ้าวและคาวคูล่ง ไปด้วยกลิ่นเลือดก็พลันมีเสียงหัวเราะสดใสดังขึ้น เพียงพริบตากกลางป่า ก็เสมือนมีสายลมเย็นชื่นพัดผ่าน ทั้งเหมือนดำน้ำใสพิสุทธิ์สายหนึ่งที่ ผุดทะลัก ทำให้กลิ่นคาวเบาบางลง ไร่ร้อนอบอ้าวเจือจางลง กระแสเย็น ชื่นใจสายหนึ่งซึมขึ้นมาจากส่วนลึกของหัวใจ

"น่าสนุกนัก กลับไปหนึ่งปี ตื่นมาจะได้ชมละครหนึ่งฉากอีกด้วย"

เสียงกังวานใสดังขึ้นอีกหน ผู้คนมองตามเสียง บนไม้สูงที่ห่างออกไปสามจั้ง* มีครุณีน้อยในซุดขวานั่งฟังกิ่งไม้อยู่ เส้นผมดำขลับยาวสลวย ปลอ่ยลงตรงๆ ดวงหน้าหมจดคงดงามเหนือสามัญ มุมปากแผ่รอย

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

เก็บกำมูฟี่ 1

ย้วยิ้มขี้เล่น ดวงตาครึ่งลืมครึ่งหลับ ก้มมองคนทั้งหลายด้วยอาการ
เกียจคร้านเช่นคนเพิ่งตื่นจากการนอนกลางวัน

ครั้นกลุ่มคนได้ตื่นไม่พบครูณีผู้เสปริสุทธิ์เพียงนี้ก็อดอึ้งไปมิได้
ล่องไปครู่หนึ่ง หลินไหวถึงส่งเสียงถามไถ่เป็นคนแรก "ไม่ทราบว่ามีนางคือผู้ใด"

ครูณีน้อยซุดขาวไม่ตอบคำ กลับเอ่ยด้วยรอยยิ้มละไมว่า "อ้าว
ท่านจอมยุทธ์หลิน ยามนี้ท่านยี่ดอกออกมาได้แล้วหรือ เมื่อครู่เผชิญกับ
กระบี่ยาวสามซี่เยะ* ของผู้อื่น เหตุใดถึงได้ล่าถอยเสียเล่า" ขณะกล่าว
ก็โบกมือ แล้ววัตถุอย่างหนึ่งก็ลอยและร่วงลงสู่มือ

ยามนี้ผู้คนถึงเพิ่งเห็นอย่างแจ่มชัดว่าสิ่งที่นางหิ้วอยู่ในมือก็คือ
เยียนอิงโจวนั่นเอง เพียงแต่ตอนนี้หมดสติไปแล้ว เหวเขายังพันไว้ด้วย
ภูษาขาวผืนยาว คิดว่าเมื่อครู่ก็คือครูณีนางนี้ที่ใช้ภูษาขาวช่วยเขาไป

"เจ้า!" หลินไหวโดนครูณีซุดขาวกระทบกระเทียบ ใบหน้าด้านหน้า
ก็อดร้อนผ่าวมิได้

"จู้ๆ เยียนอิงโจวผู้นี้แม้จะเป็นวีรบุรุษผู้สามารถ แต่บัดนี้ถูกพวกเจ้า
จัดการจนเหลือเพียงครึ่งชีวิตแล้ว ช่างน่าเสียดายโดยแท้!" ครูณีซุดขาว
หิ้วเยียนอิงโจวด้วยมือข้างเดียว พินิจพิเคราะห์เขาอย่างละเอียด อีกทาง
หนึ่งยังส่ายหน้าพลาทอดถอนใจ บุรุษหนักร้อยกว่าซั่ง** ผู้หนึ่งกลับ
ถูกนางหิ้วไว้ในมืออย่างผ่อนคลายเป็นระหนึ่งอุ้มทารก

"นางหญิงน่ารังเกียจนี้ไม่ยอมให้มีชีวิตแล้วรี!" น้ำเสียงแหบกระด้าง

* ซี่เยะ (จื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบความยาวได้ประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร 10 ซี่เยะเท่ากับ 1 จั้ง

** ซั่ง (ซั้งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีน ที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ตั้งขึ้น บุรุษจรรจร่างใหญ่หยาบกร้านผู้หนึ่งแหวกฝ่าผู้คนออกมา ชี้ไปยัง
 ดรุณีชุดขาวพร้อมกับเอ็ดตะโรว่า "หากรู้สถานการณ์ก็รีบวางเยียนอิงใจ
 ลงแล้วไสหัวไปให้ห่าง! นาง...อีก..."

เขายังกล่าวไม่ทันสิ้นคำ คนทั้งหมดก็เห็นแสงสีเขียวสาดวาบ
 ตามด้วยเสียงเพียะดังก้อง ปากของเขาถึงกับโดนใบไม้ใบหนึ่งอุดไว้อย่าง
 แน่นหนา

"เสียงของเจ้าฟังแล้วผีตลึงเหลือเกิน ข้าไม่ชมชอบฟังเจ้าพูด" ดรุณี
 ชุดขาวทางหนึ่งถือโอกาสพาดเยียนอิงใจไว้บนกิ่งไม้ ทางหนึ่งก็เอ่ยอย่าง
 ผ่อนคลายว่า "อีกอย่างลมปากเจ้าก็เหม็นนัก ยิ่งคงหุบปากไว้เป็นการดี"

"พรีด!" มีผู้กลั่นหัวเราะไม่อยู่ ทว่าติดขัดที่บุรุษร่างใหญ่ทำหน้าที่มึงถึง
 จึงรีบเก็บอาการ

บุรุษร่างใหญ่ข่มกลั่นจนใบหน้าแดงดังดับสุกร เขายกมือขึ้น
 กระชากใบไม้บนปากที่ยังเจ็บซาไม่หายออก ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล
 แต่กลับไม่กล้าปริปากอีก จากการกระทำเมื่อครู่ของดรุณีชุดขาวก็เห็น
 ได้แล้วว่าวรยุทธ์ของนางเข้าขั้นเด็ดใบชัตดอกทำร้ายคนถึงชีวิตได้ทันที
 และที่น่าหวาดหวั่นที่สุดคือเขามองไม่ออกเลยว่านางมือเช่นไร พอลตา
 เห็นใบไม้ลอยมาก็ไม่อาจหลบหลีก แพ้ชนะเป็นที่ประจักษ์แล้ว หากมิใช่
 ผู้อื่นยังมีมือไว่ไมตรี เวลานี้เขาอาจได้ร่วมมรรคาไปกับกงคู่ตัวแล้ว

ระหว่างคุมเชิงกันนั้น บุรุษท่าทางเยี่ยงวานิชก็สืบท้าออกมา
 เอ่ยเสียงละมุนละม่อมว่า "แม่นางท่านนี้ วันนี้ผู้ที่อยู่ที่นี้ล้วนแล้วแต่มิใช่
 ชนชั้นไร้นาม แม้ว่าแม่นางจะมีวรยุทธ์เลิศล้ำ ทว่าสองหมัดยากต้านรับ
 สี่มือ ฉะนั้นแม่นางมิสู้เดินไปตามทางของตน คิดเสียว่าซื่อน้ำใจพวกข้า

เก็บกำมูฟี่ 1

วันข้างหน้าหากพบกันยังขุนเขาเขียวธารน้ำใสก็จะได้สะดวกใจ"

"อ้อ แก่แก่เหอสุขภาพอ่อนโยนจริงทีเดียว มีน้ำเล้าสำนึกคุ้มภัยของท่านถึงกิจการรุ่งเรืองเพียงนั้น" ดรุณีชุดขาวพยักหน้าให้ผู้ทำทางเหมือนวาดนิช แสดงชัดว่ารู้ฐานะคนผู้นี้ "วาจาของท่านชอบด้วยเหตุผลยิ่ง กล่าวได้จับใจขำนัก"

เดิมทีเหอชวินอยู่ในยุทธภพก็ชื่อเสียงระบือไกล จึงไม่รู้สึกหาลากใจที่ดรุณีชุดขาวรู้ฐานะของเขา เขาประสงค์เพียงแต่ให้ดรุณีนางนี้จากไปโดยไวก็พอ ต้องทราบว่าเขาผาดโผนในยุทธภพมาทั้งชีวิต ผู้ใดมีฝีมือที่ซังกี่ตำลึง* ย่อมมองออกแปดเก้าส่วน ดรุณีชุดขาวนางนี้ยังคงพูดจาขี้มหัวต่อหน้าพวกเขาได้ คาดว่าคงมั่นใจในวรยุทธ์ของตนเป็นพื้นฐาน ทั้งดูจากการลงมือ นางก็หาใช้ชนชั้นธรรมดา ด้วยเหตุนี้เรื่องมากขึ้นอีกหนึ่งมีผู้เรื่องน้อยลงอีกหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นแก่นสารสำคัญคือห่อผ้าที่เขียนอิงใจแวกไว้เท่านั้น

"เพียงแต่..." ขณะที่ผู้คนกำลังจะผ่อนลมหายใจนั่นเอง ดรุณีชุดขาวก็โพล่งออกมาอีกสองคำ

"เพียงแต่อันใดรี" เหอชวินยังคงถามอย่างละมุนละม่อม

"ขอเพียงพวกเจ้าชดใช้ความสูญเสียของข้าได้ ข้ายอมจากไป" ดรุณีชุดขาวยิ้มกล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจ

"เรื่องน่าย ไม่ทราบแม่นางต้องการทำอะไร" เหอชวินสดับค่านางจบก็ผ่อนลมหายใจ ที่แท้ก็เป็นผู้นิยมในโภคทรัพย์

"ข้าต้องการไม่มากไม่มาย" นางชูนิ้วขึ้นหนึ่งนิ้ว

* ตำลึง เป็นหน่วยมาตราชั่งของจีน น้ำหนัก 1 ตำลึงเท่ากับ 31.25 กรัม

"หนึ่งร้อยแผ่นเงิน?" เหนอชวินถามหยิ่งเชิง

ดรุณีซูดขาวสายศิระชะ

"หนึ่งพันแผ่นเงิน?" เหนอชวินเลิกคิ้วถามอีกครา

ดรุณีซูดขาวสายศิระชะอีกคำรบ

"หรือแม่นางต้องการหนึ่งหมื่นแผ่นเงิน?" เหนอชวินสูดลมหายใจ
นี้! ใยมิใช่สิงโตอำปาก* เรียกราคาสูงเทียมฟ้า?

"มิได้ๆ" ดรุณีซูดขาวถอนใจสายศิระชะ

"เช่นนั้นแม่นาง..." นางต้องการเท่าใดกันแน่เหนอชวินก็สุดรู้ ถึง
อย่างไรก็ไม่อาจเรียกหนึ่งล้านแผ่นเงินได้กระมัง

"ถ้าแก่เหอเป็นผู้ค้าขายเสียจริง ทว่านอกจากวัตถุเช่นเงินทอง ท่าน
จะเอ่ยถึงอย่างอื่นบ้างมิได้หรือ" ดรุณีซูดขาวเอ่ยพลางม้วนภูเขาขาวในมือ
เล่นไปมา

"ขอแม่นางโปรดแกล้งไซ" เหนอชวินคร้านจะคาดเดาต่อแล้ว

"เฮ้อ!" ดรุณีซูดขาวถอนใจยาวราวกับนึกเสียดายที่เหนอชวินไม่อาจ
เข้าใจเจตนาของนาง "เดิมที่ข้ากำลังนอนกลางวันและฝันหวานอยู่ที่เดียว
แต่ก็ถูกพวกท่านก่อกวนจนตื่น"

เหนอชวินมองนางไม่รู้นางต้องการอะไรกันแน่ ส่วนคนอื่นๆ ด้านข้าง
เริ่มขมวดคิ้วอย่างรำคาญแล้ว

"เดิมที่ความฝันถูกขัดจังหวะยังไม่เป็นอันใด แต่ติดอยู่ที่เจ้าความ
ฝันในครั้งนี่... เป็นฝันที่พันปียากจะพานพบ!" ดรุณีซูดขาวพลันเก็บรอยยิ้ม
กล่าวจริงจิงเป็นนัยหนวว่า "พวกท่านทราบหรือไม่ ข้ากำลังฝันเห็นตัวเอง

* สิงโตอำปาก อุปมาถึงเรียกราคาสูงเพราะความละโมภ หรือยื่นเงื่อนไขที่เขาแต่ได้ฝ่ายเดียว

ได้รับเชิญจากเจ้าแม่สีห้วงหมู่* ให้ขึ้นเขาคุนหลุนขุนเขาแห่งเทพเซียนเพื่อ
ลี้มชิมเมรัยหยกอันเป็นทิพย์ ชมเทพธิดาขับร้องร่ายระบำ อภิมयीใญ่ยิ่ง
สุดท้ายพระนางยังประทานท้อเขียนจากสระทิพย์** ให้อีกด้วย แต่เมื่อข้า
กำลังจะรับท้อเขียน พวกท่านก็บุกเข้ามาขัดจังหวะฝันหวานของข้า
ขัดขวางจนข้าไม่ได้รับมา แก่แก่เหอ ท่านว่านี่ร่ายแรงหรือไม่เล่า"

"อะไรนะ นางหญิง همینใจน่ารังเกียจ เจ้าแกล้งพวกเราชัดๆ!"
หลินไหวได้ยินวาจากนี้ก็อดต่ำเสียงเกรี้ยวกราดมิได้

"จู้ๆ" ดรู่ที่ชุดขาวสายศีระมะมองหลินไหว ไบหน้าผุดแววขบขันอีกครา
"ข้าแกล้งพวกท่านที่ใดกัน ข้าจริงจังมากเซียนนะ ต้องทราบวาท้อเขียน
สระทิพย์นี้ไม่ใช่ธรรมดา กินแล้วเป็นอมตะไม่แก่ไม่เฒ่า ได้เข้าสู่ทำเนียบ
เซียน ท่านว่านี่เป็นสิ่งที่คนมากน้อยเพียงไรเฝ้าปรารภณาแม้ในยามนิทรา
แต่เพราะพวกท่านกระทำจนข้ามิได้กิน ความสูญเสียนี้ใหญ่หลวง
ตั้งเท่าใด! ฉะนั้นยอมต้องชดใช้ให้ข้า!"

"หรือแม่นางต้องการให้เราชดใช้ท้อเขียนจากสระทิพย์ให้?" เหลอชวิน
สีหน้าแปรเปลี่ยน เผยแวดคดโกงโหดเหี้ยมออกมาหลายส่วน

"แน่นอน!" ดรู่ที่ชุดขาวสะบัดมือหนึ่งครา ภูเขาขาวก็พลิวไหวใน
อากาศเป็นรูปท้อผลหนึ่ง "ขอเพียงพวกท่านชดใช้ท้อเขียนจากสระทิพย์
ให้ข้า ข้าจะจากไปทันที ส่วนเยียนอิงใจผู้นี้..." ลูกตานางกลอกกลิ้ง
มองเยียนอิงใจที่หมดสติแวบหนึ่ง "หรือป่ายข้าวกาฬอะไรนั่น ล้วน
ไม่เกี่ยวข้องกับข้า"

* เจ้าแม่สีห้วงหมู่ คือเทพเจ้าผู้ดูแลความประพฤติของเหล่าเซียนเทพและปีศาจ เล่ากันว่าพระนางอาศัยอยู่ใน
ในสระทิพย์บนเขาคุนหลุนทางตะวันตก ที่สถิตของพระองค์ยังเป็นสถานที่ปลูกท้อพิเศษซึ่งหากรับประทาน
แล้วก็ไม่แก่ไม่เฒ่า พระนางมีชื่อเรียกขานมากมาย เช่น พระนางห้วงหมู่ พระแม่สระทิพย์ เป็นต้น

** สระทิพย์ ตามคติความเชื่อของจีนเชื่อกันว่าตั้งอยู่บนเขาคุนหลุน เป็นที่สถิตของเหล่าเทพ

เมื่อสดับวาจาสุดท้ายของนางแล้ว ผู้คนทั้งปวงในที่นั้นก็พากัน
 สี่หน้าแปรเปลี่ยน จ้องครุณีชุดขาวอย่างพร้อมเพรียง ในแวตามีเจตนา
 สังหารเร็นอยู่

"เห็นที่แม่นางหมายใจจะยุ่งเรื่องผู้อื่นไว้แล้ว" เหนอซวินสี่หน้า
 เย็นเยียบ มือขวาลอบกุมอาวุธลับชิ้นหนึ่งไว้อย่างเงียบเงียบ "ทว่าข้า
 ผู้แซ่เหอขอเกลี้ยกล่อมแม่นางสักคำ วันนี้ ณ ที่แห่งนี้รวมวีรบุรุษจาก
 แคว้นต่างๆ ไว้แทบจะพร้อมหน้า ทันทที่ที่แม่นางข้องเกี่ยวก็จะล่วงเกิน
 หกแคว้นจนครบถ้วน ใต้หล้าแม่ไพศาล แต่เกรงว่ากาลข้างหน้าแม่นาง
 ก็จะมีไรซึ่งสถานชอนกายแล้ว!"

"วีรบุรุษจากนานาแคว้นมาอยู่อย่างพร้อมหน้า ช่างเป็นเกียรติ
 โดยแท้" ครุณีชุดขาวฟังแล้วกลับยังยิ้มระรื่น "ทว่าข้าผู้นี้แต่ไรมา
 ก็แยกแยะไข่มุกกับตาปลาได้ไมใคร่จะขัด ดังนั้นจึงมองไม่ออกจริงๆ
 ว่าท่านทั้งหลายเหมือนวีรบุรุษตรงไหน ด้วยวิธีการของพวกท่าน เรียกว่า
 ตาขาวกลับเหมาะเจาะจะเหมาะสมแก่ตัวกว่าเป็นไหนๆ"

"เจ้า!" ถึงเหนอซวินจะอารมณ์เย็นเพียงไรแต่ก็กลั่นแรงโทสะ
 ไว้ไม่อยู่แล้ว เดิมที่เขาหลงนึกว่าหว่านล้อมสักคำรบหนึ่ง ไม่ว่าจะครุณีผู้นั้น
 จะมีฤทธิ์สูงล้ำแข็งแกร่งปานใดก็ควรจะเกิดความหวั่นเกรงสักสองสามส่วน
 ผู้ใดจะรู้ว่านางจะเห็นวีรบุรุษทั้งหกแคว้นอยู่ในสายตาสักนิดก็หาไม่
 กลับออกปากถากถาง เมื่อเหนอซวินเห็นผู้คน ณ ที่นั้นโทสะพลุ่งพล่านก็ไม่
 อေးมากความอีก ฝ่ามือซ้ายทาบอาวุธ คิดรวมแรงคนหมู่มากเข้าทำร้าย
 คนผู้นี้ให้ถึงตายในครั้งเดียว

บนเส้นแบ่งแห่งความคับขันนั้น ทหารหนุ่มเลือดคูลุมขาที่นิ่งเงียบ

เก็บกำมูฟี่ 1

อยู่นานนับแต่ครุณีชุดขาวปรากฏกายขึ้นก็พลันส่งเสียง "ไม่ทราบว่าเป็น
จอมยุทธ์หญิงแซ่เฟิงใช่หรือไม่"

ครุณีชุดขาวยิ้มนั้นก็กะพริบตา มองไปทางทหารหนุ่มเสื้อคลุมขาว
"เจ้ารู้จักข้า?" ถือเป็นการยอมรับว่าตนคือ 'จอมยุทธ์หญิงแซ่เฟิง' ที่
เขากล่าว

ทหารเสื้อคลุมขาวจ้องกลางหน้าผากนางเขม็ง ตำแหน่งนั้นมี
หยกหิมะทรงเดือนเสี้ยวร้อยไว้ด้วยมุกดำขนาดเท่าเมล็ดข้าวห้อยอยู่
เขาลดทวนเงินลง แสดงคารวะอย่างนบเนียน "อาภรณ์ขาว จันทร์หิมะ'
'ไปเฟิงซี ได้หล้าต่างรู้ดี มีพักต้องเอยถึงช้าน้อย"

ทันทีที่วาจานี้หลุดออกมาผู้คนล้วนสั่นสะท้าน โดยเฉพาะเหอชวิน
เขาอดยินดีมิได้ที่เมื่อครู่อาวุธลับในมือตนยังมีได้ชัดออก หาไม่แล้ว...
แระสารหนูจำนวนนั้นได้มีอันหวนคืนสู่ร่างเขาทั้งหมดแน่

ต้องทราบว่าเป็นผู้ที่มิใช่นามกระเดื่องที่สุดในยุทธภพก็คือเฟิงซีและ
เฟิงซี เนื่องจากชื่อของทั้งสองฟังเสียงกัน สับสนได้ง่าย ชาวยุทธ์จึงเรียก
ขานตามการแต่งกายของพวกเขา โดยเรียก เฟิงซี* ผู้นี้ว่า 'ไปเฟิงซี'
(เฟิงซีขาว) เรียกอีกเฟิงซี** ว่า 'เฮยเฟิงซี' (เฟิงซีดำ) และเรียกรวมกันเป็น
'ไปเฟิงเฮยซี' พวกเขามีชื่อเสียงมาเกือบสิบปีแล้ว ต่างก็เป็นยอดฝีมือ
อันดับต้นๆ ในปัจจุบัน เดิมทีหลงนึกว่าต่อให้ไม่สูงวัยนัก อย่างน้อยก็ต้อง
ราวสามสิบสี่สิบ กลับไม่เคยคาดคิดเลยว่าไปเฟิงซีจะถึงกับเป็นหญิงสาว
อ่อนวัยรูปโฉมหมดจดงามตาเพียงนี้ ยิ่งไม่คาดคิดว่านางจะมาปรากฏตัว
ที่นี่

* แซ่ 'เฟิง' (风) หมายถึงลม นาม 'ซี' (夕) หมายถึงเวลาอัสดง

** แซ่ 'เฟิง' (丰) หมายถึงอุดมสมบูรณ์ นาม 'ซี' (息) หมายถึงลมหายใจ ผลประโยชน์ และผ่อนคลาย

"ฮึ เจ้าไม่ต้องมีมารยาทเช่นนี้หรอก หากพวกเจ้าซดใช้ให้ข้าพอใจ
มิได้ 'ไม่แน่ว่าภรรยาชาวผืนนี้ของข้าอาจพันอยู่รอบคอเจ้าก็ได้' ไปเฟิงซี
นั่งบนกิ่งไม้ ข้าทั้งสองแหว่งซ้ายที่ขวาที่ เส้นผมยาวสลวยด้านหลัง
ก็ไหว่น้อยๆ ตามแรงโยกของนาง "เห็นเจ้าถือทวงเงิน คงเป็น 'ขุนพล
ทะเลวงเมฆา' เหรินชวนอวีนแห่งยงโจวผู้นั่นกระมัง"

"เป็นชวนอวีนมิผิด" เหรินชวนอวีนยังคงตอบอย่างนอบน้อม จากนั้น
ถึงถามว่า "จอมยุทธ์เฟิงก็สนใจป้ายชั่วคราวเช่นกันหรือ"

"ข้าไม่สนป้ายชั่วคราว" ไปเฟิงซีสายตึระชะ "แค่ว่าเยียนอิงโจวผู้นี้ต้อง
อภัยค้ำข้าเป็นที่สุด จะให้เขาจบชีวิต ณ ที่นี้ก็น่าเสียดาย ฉะนั้นข้าจึงคิด
จะพาเขาไป" น้ำเสียงนางไม่อินังขังขอบ รวกับการนำตัวเยียนอิงโจวไป
ไม่ผิดอะไรกับฉวยก้อนกรวดข้างทาง วิรุบุษหกแคว้นเสมือนหนึ่งไร้วัดตน
ในสายตานาง

"ผายลม! เจ้ากล่าวว่เพื่อเยียนอิงโจว แต่ที่แท้ยังมีใช่เพื่อ
ป้ายชั่วคราวที่ขึ้นบนร่างมันหรือ! ข้ออ้างพรรคนี้หลอกเด็กสามขวบ
ยังพอทำเนา ทว่าต่อหน้าข้าก็เก็บเอาไว้เถิด!" บุรุษฉกรรจ์หนวดเคราเพิ่ม
ผู้หนึ่งได้สติแล้วก็อดออกปากมรสุวาทมิได้

ต้องทราบว่ทุกผู้ทุกนามที่อยู่ ณ ที่นี้ล้วนแล้วแต่มาเพื่อป้ายชั่วคราว
ทั้งสิ้น บ้างประสงค์ครอบครองเอง บ้างถูกซื้อด้วยทองมหาศาลให้มา
บ้างทำตามบัญชาอ่องแคว้นต่างๆ ป้ายชั่วคราวคือวัตถุสูงศักดิ์ที่สุดใน
ใต้หล้า ประโยคเดียวที่ว่ 'ผู้ได้ครองป้ายได้ครองแผ่นดิน' ชักนำให้คน
เหลือคณานับปรารถนาเข้ามาเป็นของตน แ่งแย่งกันอย่งเกรงว่จะถูกทิ้ง
ให้ร้างอยู่เบื้องหลัง ต่อให้ตนไม่อาจบัญชาทั่วหล้า ทว่อ่องแห่งแคว้นทั้งหก

แก๊งก์าฬฟ้า 1

ผู้ใดบ้างไม่ประสงค์จะเป็นนายแห่งสายน้ำและขุนเขาหมื่นลี้ผืนนี้ขอเพียง
ถวายเป็นหรือขายป่ายั้งขวักฟ้าให้เจ้าแคว้นคนใดก็ตาม ยศถาบรรดาคักดีและ
ทรัพย์สินศฤงคารยอมติดตามมา

"ปากเหม็นยิ่งนัก!"

ไปเฟิงซี้กล่าวเรียบๆ จากนั้นประกายสีเขียวก็วูบผ่าน ฟุ่งตรงไปยัง
บุรุษจรรจ้หนวดเคราเพิ่ม บุรุษผู้นั้นเห็นไปไม้ลอยมาก็คิดจะหลบหลีก
ตามสัญชาตญาณ ทว่ายังไม่ทันขยับ ไปไม้ก็ปิดเพียงลงบนปากแล้ว
ฉับพลันนั้นอาการเจ็บปวดรุนแรงก็เข้าจู่โจมจนเขานึกอยากร้องหาบิดา
เรียกหามารดร แต่กลับทำได้เพียงส่งเสียงอื้อๆ ในลำคอ

"กงจื่อ* ของข้าใคร่อยากได้ป่ายั้งขวักฟ้า ไม่ทราบจอมยุทธ์เฟิง
จะอนุญาตให้ข้าหนีบเอาจากร่างเขียนอิงใจได้หรือไม่" เหวินชวนอวีน
ประหนึ่งไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เพียงแต่เอ่ยถามไปเฟิงซี้เท่านั้น

"อันใดกันนี้ หลันซี้กงจื่อก็ประสงค์เป็นนายแห่งได้หล้าด้วย?"
ไปเฟิงซี้เอียงศีรษะ มองเขาด้วยอาการคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม กล่าวต่อโดย
ไม่รอเขาตอบว่า "แต่ป่ายั้งขวักฟ้านี้คือวัตถุซึ่งเขียนอิงใจยอมตายก็จะ
รักษาไว้ให้ได้ ข้าว่ายังคงให้เขาเก็บเอาไว้เถิด"

"หากเอ่ยเช่นนี้ จอมยุทธ์เฟิงไม่เห็นด้วยที่จะให้ข้านำไป?"
เหวินชวนอวีนหรีตาทั้งคู่เล็กน้อย ผลอกระชับมือที่กุมทวนเงินโดยมีรัฐัว

"อันใดกันนี้ เจ้าคิดฉวยเอาด้วยกำลังรี" ไปเฟิงซี้กวาดตามอง
เหวินชวนอวีนเรียบๆ ไม่เห็นนางเคลื่อนไหว ทว่าภูษาขาวในมือพลันร่วง
ระบำราวกับมีชีวิต ดูคล้ายมังกรขาวตัวหนึ่งที่ส่ายไหวร่างกากลางเวหา

* กงจื่อ เป็นคำเรียกบุตรชายของผู้เป็นเจ้า ต่อมาเรียกรวมไปถึงบุตรชายของผู้มีอำนาจและฐานะ ทั้งยังเป็น
คำยกย่องบุตรชายของคู่สนทนา อาจแปลได้ว่าท่านชายหรือคุณชาย

อย่างลำพอง พริบตานั้นคนทั้งปวงก็สัมผัสได้ถึงรังสีคมปลาบและอหังการ
 ประหนึ่งจะพลิกภูผาคว่าสมุทรกดทับลงมาและโอบล้อมพวกเขาไว้ทำให้
 ผู้คนไร้หนทางขยับเขยื้อน พวกเขาจำต้องเดินลมปราณต้านทาน ทว่า
 เมื่อ 'มังกรขาว' นั้นส่ายไหวหนึ่งครา รังสีก็รุนแรงขึ้นหนึ่งส่วน ไม่มีผู้ใด
 ไม่ชบพินแน่น ฝืนต้านรับสุดชีวิต ในใจล้วนกระจ่างแจ้งว่าหากปล่อยให้
 รังสีนี้กดทับ ถึงไม่อาสัญก็เหลือชีวิตเพียงครึ่งเดียว!

เหรินชวนอวินใช้ทวนเงินยันเบื้องหน้าไว้มัน คมทวนเล็งสูงเข้าไป
 ภูเขาขาว ดวงตาจับนิ่งไม่กะพริบอยู่ที่ผืนผ้าซึ่งร่ายระบ่ากลางอากาศ
 เขารวบรวมพลังกำลังทั่วร่างมาไว้ที่แขนทั้งสอง ทว่าแรงกดยิ่งมาก็ยิ่ง
 หนักหน่วง ปลายทวนไหวริกๆ อย่างต้านไม่อยู่ มือทั้งสองที่จับทวนก็บิด
 จนแทบชา ขาทั้งสองสั่นเล็กน้อย จวนเจียนจะต้านไม่ไหว ไก่ล้มพับลง
 ไปกับพื้นอยู่รอมร่อ...

ทันใดนั้นภูเขาขาวก็ม้วนเกลียวแล้วร่วงลงอย่างแผ่วเบา คนทั้งหมด
 รู้สึกว่าทั่วร่างผ่นคลาย ลมหายใจที่กลั้นไว้ในอกก็พ่นออกมาได้ในที่สุด
 แต่สิ่งที่ตามมาคือทั้งกายไร้เรี่ยวแรง อ่อนเปลี้ยจนคิดเพียงแต่จะล้มตัวลง
 กับพื้นแล้วหลับไป

ทางด้านเหรินชวนอวิน เมื่อแรงกดผ่อนลงก็รู้สึกลำคอหวานเผื่อน
 จึงรีบกลืนลงไป ใจรู้ว่าตนบาดเจ็บภายในเสียแล้ว นึกไม่ถึงว่าไปเพิ่งซี
 เยียววิวยแต่กลับมีกำลังภายในสูงส่งล้าลึกขั้นนี้ ยังมีทันลงมือจริงก็การาบ
 ทุกคนในที่นี้ได้ เคราะห์ดีที่เพียงอย่างเดียวก็คือที่สุดแล้วนางยังยังมีมือไว้
 ไม่ตรี หาได้เอาชีวิตไม่

"ข้าคิดจะพาเยียน้องใจไป พวกท่านเห็นด้วยหรือไม่" ข้างหมีเสียง

ราบเรียบของไปเฟิงที่ตั้งขึ้นอีกครา

ในใจผู้คนยอมไม่ยินยอม แต่กลับหัวน้เกรงวรยุทธ์ของนางจึง
ไม่กล้าอำปาก

"จอมยุทธ์เฟิง ตามสะตวก" เหรินชวนอวินปรับลมหายใจ ลดทวน
เงินลงแล้วนำผู้ติดตามกระโดดออกนอกวงไป

"อันใดกันนี้ ไม่ชิงป้ายข้าวกาฬแล้วหรือ" ไปเฟิงชี้มองเขาด้วยรอยยิ้ม
ดวงตาทั้งคู่แจ่มใสกระจ่างจ้าประหนึ่งสามารถทะลวงผ่านจิตวิญญาณ
และอ่านความคิดทั้งหมดของเขาทะลุได้

เหรินชวนอวินกลับยิ้มบางแล้วกล่าวว่า "งงจื่อเคยรับสั่งว่าหากพบ
ไปเฟิงเฮยซี อวิ้อู๋หยวนงงจื่อ หวงเฉาหงจื่อแห่งจีโจว และซือวินงงจู*
แห่งชิงโจว ไม่เอ่ยเรื่องแพ้ชนะ ขอแค่ถอนตัวออกมาได้อย่างครบสมบูรณ์
ก็นับเป็นความชอบ"

"กระนั้นหรือ" ไปเฟิงซีโบกมือ ภูเขาขาวยวผืนนั้นก็ลอยกลับสู่
แขนเสื้อทันควัน "หลันซีงจื่อให้เกียรติพวกเราถึงขนาดนั้นเชียว"

"งงจื่อเคยตรัสว่าห้าคนนี้เท่านั้นจึงจะคู่ควรเป็นสหายหรือศัตรู
ของพระองค์" เหรินชวนอวินเหลือบมองไปเฟิงซีคราหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ย
อย่างยิ้มแยมราวกับมีความนัยลึกล้ำอย่างอื่นอยู่ "หากในภายภาคหน้า
จอมยุทธ์เฟิงมีวาสนาเยือนยงโจว งงจื่อจะต้องทรงลาดแพรไหมสีบล้
มาต้อนรับเป็นแน่"

ในต้าตง การปูลาดแพรไหมยาวสีบล้เป็นพิธีการอันเอิกเกริกที่สุด
ที่บรรดาเจ้าผู้ครองแคว้นใช้ต้อนรับซึ่งกันและกัน ต่อให้ไปเฟิงซีมีวรยุทธ์

* กงจู เป็นคำเรียกธิดาของฮ่องเต้และฮ่องผู้ครองแคว้น

ฉากจกรรจ์กว่านี้ ระบือนามกว่านี้ กล่าวกันถึงที่สุดก็เป็นเพียงสามัญชน
 ผู้หนึ่ง อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่พอให้ช้อจ้อ* แห่งแคว้นหนึ่งๆ รับรองด้วยพิธีการนี้
 ตริตรองดูแล้ววาจา[†]นี้ของเหรินชวนอวินก็เป็นเพียงคำกล่าวตามมารยาท
 เท่านั้น

"แพรไหมสีบล้ออย่างนั้นหรือ เกรงว่าจะกลายเป็นค่ายกระบี่สิบสี่
 เสียมากกว่า" ไปเฟิงซีสดับคำเช่นนี้ก็ไม่วุ่นไหว สีหน้ายังคงสงบราบเรียบ
 "ส่วนเจ้า ถ้าเมื่อครู่ไม่ทดสอบสักคราบัดนี้ก็ไมเคิด 'ถอนตัวอย่างครบ
 สมบูรณ์' กระมัง"

เหรินชวนอวิน[†]ได้ยินดังนั้นสีหน้าก็แปรเปลี่ยนเล็กน้อย ทว่ากลับเป็น
 ปกติอย่างรวดเร็ว "ชวนอวิน[†]ได้ยินงจ้อตรัสอยู่ประจำว่าทั้งห้าท่าน
 คือยอดฝีมือแห่งยุค แต่ไว้ว่าสนาพบพานมาตลอด วันนี้มีโชคได้พบ
 จอมยุทธ์เฟิง ย่อมประสงค[†]ให้ท่านจอมยุทธ์ชี้แนะสักเล็กน้อยเป็นธรรมดา
 หากล่วงเกินไปต้องขออภัย"

"กระนั้นหรือ" ไปเฟิงซีเอ่ยเสียงราบเรียบ ต่อมาก็ถึบร่างอย่าง
 แผลวเบาขึ้นไปยืนบนกิ่งไม้ ผู้คนที่เบื้องล่างล้วนมีท่าทีระแวงระวัง

ไปเฟิงซีกวาดตามองคนทั้งกลุ่ม มุมปากมุคยิ้มบาง จากนั้น
 ถึงมองไปทางเหรินชวนอวิน "หากมิใช่เพราะเจ้ายังเกิดเสียตายวีรบุรุษ
 เห็นคำวีรบุรุษอย่างเยียนอิง[†]ใจวอยู่บ้าง ด้วยเจตนา[†]นังรอกเก็บผลประโยชน์
 เป็นชาวประมงเมื่อครู่ของเจ้า ข้าก็จะไม่ชี้แนะแค่ 'เล็กน้อย' แล้ว"

"ชวนอวินขอขอบคุณที่จอมยุทธ์เฟิงยังมีใจไว้ไมตรี" เหรินชวนอวิน[†]
 ค้อมศีรษะกล่าว มีออกตุ่มทวนเงินแน่นมิได้

* ช้อจ้อ เป็นตำแหน่งทายาทของอ่องผู้ได้รับตำแหน่งให้ไปปกครองเมือง

เก็งกำรูฟี่ 1

"ฮ่าๆ...มีผู้ได้บังคับบัญชาเช่นเจ้า ก็พอเห็นได้ว่าหลังซึ่งจื่อร้ายกาจระดับใด วันหน้าหากมีวาสนาเข้าต้องขอคำชี้แนะจากหลังซึ่งจื่อด้วยตัวเองแน่" ทันใดนั้นไปเฟิงซีก็หัวเยียนอิงโจวเห็นร่างจากไป ชั่วพริบตา ก็หายลับไม่เหลือร่องรอย มีเพียงเสียงซึ่งดังมาจากที่ไกลๆ ว่า "วันนี้ขอตัวก่อน หากผู้ใดต้องการชิงป้ายชั่วคราวก็ตามมาเถิด!"

เมื่อเห็นไปเฟิงซีไปไกลแล้ว ผู้ติดตามสี่ห้าคนด้านหลังเหรินชวนอวีนก็ถามว่า "ท่านขุนพล จะหยุดเพียงเท่านี้หรือขอรับ"

เหรินชวนอวีนโบกมือห้ามพวกเขาแล้วกล่าวว่า "ไปเฟิงซีมิใช่ผู้ที่ข้าและเจ้าจะสามารถต่อกรได้ กลับไปขอบัญชาจากกงจื่อแล้วค่อยว่ากัน"

"ขอรับ"

"พวกเราไปกันเถิด" เอรินชวนอวีนไม่อ้าปากผู้อื่นก็นำผู้ได้บังคับบัญชาหมุนร่างจากไป

รองจนเขาจากไปแล้ว คนทั้งหลายในปากก็มองหน้ากันไปมา ไม่รู้ว่า จะแยกย้ายหรือจะไล่ตามไปอย่างกะทันหัน

สุดท้ายเหอชวินก็ประสานหมัด เหย่ยว่า "ทุกท่าน ผู้แห่เหอขอตัวก่อนป้ายชั่วคราวจะชิงจากมือไปเฟิงซีได้หรือไม่ให้ขึ้นกับโชคของเราเถิด"

ลั่นคำก็หมุนกายจากไป ส่วนคนที่เหลือเห็นเขาไปแล้ว ครู่เดียวก็แยกย้ายตั้งนกดแตกรัง เหลือไว้แค่เจิงผู้ซึ่งมือทั้งสองข้างขาดสะบั้น ล้มลื่นใจอยู่ในปากกับร่างไร้วิญญาณอีกร่างสองร่าง

อาทิตย์ไชแสง จันทร์ลลับ วันใหม่เริ่มขึ้นอีกครา

ทิวากาลเริ่มถักทอ บนม่านฟ้าเหลือเดือนเสี้ยวเว้าแหว่งอยู่ร่ำไร

มันลตรีศมีอันเรื่องรองลงแล้ว ท่ามกลางแสงอรุโณทัยอ่อนจาง หมอกบางเบาปกคลุมยอดคีรีอันแหลมชันดูจปลายพู่กันของภูเขาเซวียนซาน ขับให้ทิวทัศน์แห่งขุนเขาสง่างามปานภาพวาด

ณ ถ้ำแห่งหนึ่งบนยอดเขาทางทิศเหนือของเขาเซวียนซาน เสียงครางหุ้มด้าที่เบาเป็นที่สุดดังขึ้น นั่นคือเสียงของบุรุษผู้พบบอยู่ในถ้ำ เปล่งออกมา หลังจากส่งเสียงครางเบาๆ แล้ว บุรุษผู้นั้นก็ล้มตาเหลือบมองรอบกายก่อน ต่อมาจึงหยุดกายขึ้น ทว่าเพ็งย่นแขนทั้งสองก็ม้วนต้องเปล่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด

"เจ้าตื่นแล้ว" เสียงสตรีใสกังวานหากเจือแววเกียจคร้านดังขึ้น

บุรุษมองตามต้นเสียง เห็นปากถ้ำมีคนผู้หนึ่งกำลังนั่งหันออกนอกถ้ำ หวีจัดแต่งผมยาวอันดำขลับ แม้แสงจะสลัว ทว่ายามหิวสางผ่าน ผมดำสลวยนั้นก็ทอประกายเป็นสีน้ำเงินเข้ม

"เจ้าคือผู้ใด" บุรุษออกปากถาม ทันทันทีที่ส่งเสียงก็พบว่าคอทั้งแหบทั้งเผื่อน

"เยียนอิงโจว กับผู้มีพระคุณช่วยชีวิตโยทำกิริยาเยี่ยงนี้เล่า" สตรีที่ปากถ้ำลุกขึ้นพร้อมกับผินกายก้าวมาหาเขา ในมือถือหวีไม้ นางยังคงประคองผมปอยหนึ่งไว้ที่อก หวีๆ หยดๆ

"เจ้าช่วยข้าไว้?" เยียนอิงโจวย้อนถาม จากนั้นก็นึกถึงทวนเงินที่แหวกอากาศก่อนหมดสตินั้น ฉับพลันนั้นก็กระหวัดจิตถึงสิ่งสำคัญยิ่งกว่า จึงลนลานวาดมือไปด้านหลัง ทว่าจะคลำพบสิ่งใดก็หาไม่ได้ กลับกลายเป็นสัมผัสผืนสฎกปากแผลเข้า สร้างความร้าวระบมขึ้นระลอกหนึ่ง และบัดนี้เองถึงพบว่าร่างครึ่งบนของตนเปลือยเปล่า ไม่มีเครื่องสวมใส่ใดๆ

เก็บกำรฟูฟ 1

ทอนล่งก็เหลือเฟียกวงกงซันในซันเดียว

"เจ้าหาลิ่งนั้ณอยู่หรือ" มือของสตรีซึ้ไปย้งเบ้งซัยของเขาดำหน่งนั้ณ มีเศษฝักองอยู่บนฝ้ายย้อมด้วยคราบเลือดซึ้แห่งกรังแล้ว ซ้างกองฝ้า มีห่อฝ้าวางอยู่ "วางใจเถิด ซ้ามิได้ทำมันตกหล่นและมีได้แต่ตะต้องมันด้วย" สตรีผู้นั้ณเสริมอีกประโยคประหนึ่งอ่านความคิดของเขากออก

เยียนอิงโจวได้ยินดั่งนั้ณก็เงยหน้ามองนาง ตอนนั้ถึงเฟิงคั้ณพบว่ สตรีผู้นั้ณมีดวงหน้าใสกระจ่างหมดจดอย่างวิเศษ กลางหน้าผากห้อยไ้ด้วยหยกหิมะทรงจันทรเสี้ยซึ้นหนึ่ง บนร่างสวมอาภรณ์หลวมๆ สีขาว ฆมด้ายาวปล้อยสยายมิได้รวบเก็บ ทัวทั้งร่างปลอดโปร่งผ่นคลายเป็นธรรมชาติอย่างพรรณนาไม่ถูก

"ไปเฟิงซึ้?" เยียนอิงโจวมองเครื่องตกแต่งอันเป็นหยกหิมะทรงจันทรเสี้ยวกลางหน้าผากนาง

"มิใช่เฮยเฟิงซึ้" ไปเฟิงซึ้พยักหน้ายิ้มแยม "สีซึ้นพลวายุหน้าค้างหิมะพิรุณแห่งจึ้ใจล้วนแต่ไม่กรังเกรงความตายเช่นเจ้าใช้หรือไม่ เมื่อคึ้นซ้า นับดูแล้ว เว้นเสียจากแผลเป็นเก่าเหล่านั้ณ บนร่างเจ้ามีบาดแผลทั้งซึ้นสามสิบแปดแห่ง ถ้าเป็นคนธรรมดาถึงไม่ตายอย่างน้อยก็ต้องสลบสักสามวันห้าวันกระมัง แต่เจ้าไม่เพียงไม่ตาย แต่ย้งสลบแค่คึ้นเดียวก็คึ้นสติ ดูไปแล้วอากกรก็ไมเลวอีกด้วย"

"เจ้า...นับรอยแผล?" เยียนอิงโจวถามด้วยสีหน้าชอบกล พร้อมกับนึ้ถึงสภาพการแต่งกายของตนในขณะนั้

"ใช่ะสิ ร้างของเจ้าซ้านับโดยตลอดถ้วนทัวทั้งสรรพวงค์แล้วรวบหนึ่ง" ไปเฟิงซึ้ก้าวซ้ามาหนึ่งก้าว เก็บหวีในมือแล้วตรวจตราสีหน้าเขาอย่าง

นี่สนุก "ต้องรู้ว่าเจ้าได้รับบาดเจ็บภายนอกมากมายถึงเพียงนั้น ข้าต้องห้ามเลือดและใส่ยาให้ ย่อมได้เห็นบรรดาแผลเหล่านั้นแน่นอน ดังนั้นจึงถือโอกาสนับเสียหน่อย อีกอย่างเสื้อผ้าของเจ้าก็กลายเป็นผ้าขาดกองหนึ่งไปแล้ว ข้าจึงถือวิสาสะปลดออกเสียเลย จะได้ไม่เกะกะเวลาข้าใส่ยาให้เจ้า"

วาจานางยังคงกล่าวไม่ทันจบ เย็นอิงใจก็โลหิตสูบฉีด ไบหน้าร้อนผะผ่าว

"อา เหตุใดไบหน้าเจ้าถึงแดงเช่นนั้น หรือจับไข้เข้าแล้ว" ไปเฟิงชี้มอง เย็นอิงใจ แสร้งร้องทักอย่างประหลาดใจ ข้าร้ายยังยื่นมือมาทาบน้ำผากเขาอีกด้วย

มือเย็นเยียบนั้นเพิ่งแตะถูกน้ำผาก เย็นอิงใจก็สะดุ้งถอยกรูด ทันทันด้วยความตกตื่น "เจ้าอย่าแตะต้องตัวข้า!"

"หือ?" ไปเฟิงชี้เอียงศีรษะมองดูเขา "หรือว่าเจ้ามิได้จับไข้ แต่หน้าแดงเพราะขวยเขิน? อาจเพราะข้าเอาร่างของเจ้ามาจ้องมาสัมผัสโดยตลอดถ้วนทั่วทั้งสรรพางค์?"

เย็นอิงใจสดับคำก็รู้สึกวโลहितทั้งหมดในร่างล้วนแต่ขีดทะเล็กมาบนไบหน้า ทว่าพอเห็นรอยยิ้มบนไบหน้าไปเฟิงชี้แล้วก็กลับไร้ซึ่งคำโต้แย้ง ครึ่งก่อนวันให้หลังจึงออกปากอย่างติดจะหัวเสียว่า "เจ้าเป็นสาวเป็นนาง...ไฉนจึง...จึง...เพียงนี้..." คำพูดหลังอีกอ้าอึ้งเอ่ยไม่ออก

"ฮ่าๆ..." ไปเฟิงชี้ได้ยินแล้วก็ระเบิดหัวเราะลั่น ไร้เศษเสี้ยวความนุมนวลและสำรวมซึ่งสตรีพึงมี นางหัวเราะอย่างผ่อนคลายเป็นธรรมชาติ

เก็บกำมูฟี่ 1

ยิ่ง "ข้าเป็นอันใด ฮ่าๆ...ก่อนหน้านี้เจ้าต้องไม่เคยพบสตรีเช่นข้ามาก่อน เป็นแน่"

ครั้นถูกเสียงหัวร่อดังลั่นของไป่เฟิงซีที่มแทงเข้า เยียนอิงโจวก็อดไม่ได้ที่จะออกปากว่า "หากสตรีในใต้หล้าล้วนเป็นเช่นเจ้า คง..." วาจาดอนทำยกลีบกลืนลงไป เดิมที่เขา ก็พูดไม่เก่ง ทั้งเนื้อแท้เปิดเผยซื่อตรง จึงไม่อาจหักใจกล่าวคำล่วงเกินผู้มีพระคุณช่วยชีวิตตรงหน้าได้

"หากล้วนเหมือนข้าจะเป็นอันใดหรือ" ดวงตาทั้งคู่ของไป่เฟิงซีแฝงแววขบขันรุนแรง ใบหน้าฉายแววสนุกสนานออกมาสามสี่ส่วน "ที่จริงบุรุษเช่นเจ้าข้าก็เคยพบมาบ้าง ถูกข้าเห็นถูกข้าลอบคลำเจ้าก็ไม่มีสิ่งใดเสียหาย ยิ่งกว่านั้นข้าเองก็หาได้จ้องใจมองเจ้าลอบคลำเจ้าเสียเมื่อไร รู้ไว้ด้วยว่าข้ากำลังช่วยเจ้าอยู่"

เมื่อใดไป่เฟิงซีที่มแทงด้วยคำก็มองสองคำก็ลอบคลำ ใบหน้าของเยียนอิงโจวที่โลหิตทำท่าจะจางลงก็สูบฉีดกลับมาอีกครา

"อ้าว เจ้าหน้าแดงอีกแล้ว!" ไป่เฟิงซีร้องเอะอะคล้ายพบเรื่องสนุก "หรือว่า..." นัยน์ตานางกลอกกลิ้ง ยิ้มอย่างมีเลศนัยถึงลิบส่วน "หรือว่าเจ้าไม่เคยถูกสตรีมองถูกสตรีลอบคลำมาก่อนเลย อ้า หน้าแดงหนักกว่าเก่าแล้ว! หรือข้าพูดแทงใจดำจริงๆ? โธ่ๆ ไม่กล้าเชื่อเลยจริงๆ ขุนพลวายุกล้าอย่างเจ้าเป็นวีรบุรุษนามระปือ ดูอายุก็ควรจะใกล้สามสิบแล้ว กระมัง แต่ถึงกับไม่เคยแตะต้องสตรีมาก่อน? จี๊ๆ ช่างเป็นเรื่องอัศจรรย์แห่งใต้หล้าโดยแท้!"

ใบหน้าเยียนอิงโจวแดงกำจั้นแข่งได้กับแสงเงินแสงทองยามเช้า หลังจากนั่งอันอยู่ครั้งก่อนวันสุดท้ายจึงเอ่ยออกมาหนึ่งประโยคว่า

"ไปเฟิงซีเป็นเช่นนี้หรือหรือ" จอมยุทธ์หญิงผู้มีชื่อเสียงระบือลือเลื่อง
ท่วยุทธภพ เหตุใดพฤติกรรมและวาทะถึงไร้กรอบเกณฑ์เช่นนี้

"ใช่แล้ว ข้าก็เป็นเอียงนี้" ไปเฟิงซีพยักศาระแล้วขยับเข้าใกล้เขา
"ทำให้ท่านขุนพลผิดหวังใช่หรือไม่"

เยียนอิงโจวเห็นนางเข้ามาใกล้ก็สะดุ้งเฮือก ถอยหลังโดยพลัน ผู้ใด
จะรู้ว่าการขยับครั้งนี้จะกระเทือนถึงบาดแผลที่กว้าง "โอ๊ย!" เขาสูดปาก
เป็นการใหญ่อย่างห้ามมิได้

"เจ้าอย่าขยับสิ!" ไปเฟิงซีเร่งกล่าวเขาไว้ "ข้าใช้ยาสมานแผลที่มี
ติดตัวจนหมดเกลี้ยงกว่าจะห้ามเลือดเจ้าได้ แต่ตอนนี้แผลปริอีกแล้ว"
สายตานางกวาดทั่วกายเขา แล้วก็พลันหยุดอยู่ที่ชายโครง ตำแหน่งนั้น
ถูกพัดเหล็กของกงตู้ตั้งรอยแผลลึกเอาไว้ ยามนี้โลหิตที่ไหลออกมา
ถึงกับเป็นสีดำ

"บนพัดของกงตู้มีพิษ แม้ว่าเมื่อก่อนข้าจะช่วยดูดโลหิตพิษออกมา
ไม่น้อย แต่เห็นที่พิษยังออกไม่หมด บนร่างเจ้ากับข้าก็ล้วนไม่มียาแก้พิษ
คราวนี้จะทำเช่นไรดี" ไปเฟิงซีขมวดหัวคิ้วมุ่นขณะเอ่ยคำ

"เจ้าช่วยดูดโลหิตพิษให้ข้า?" เยียนอิงโจวได้ยินก็วิ่งไป สายตามอง
ไปยังริมฝีปากนาง พลันรู้สึกว่บาดแผลที่ชายโครงร้อนดังเพลิงเผาเผา

"หากไม่ช่วยดูดพิษให้เจ้า เกรงว่าเมื่อคืนเจ้าก็คงตายไปแล้ว" ไปเฟิงซี
กลับไม่ทันตั้งเหตุการณ์ของเขา นางหมุนร่างก้าวไปยังปากถ้ำ หิ้วถุงหนัง
บรรจุน้ำและผลไม้ป่าสองสามผลกลับมา "เจ้าหิวแล้วกระมัง กินผลไม้
รองท้องสักหน่อยก่อน ข้าจะลงเขาไปหายาให้ จะได้ถือโอกาสหาเชื้อผ้า
มาให้เจ้าด้วย" นางยื่นถุงน้ำกับผลไม้ให้เขาแล้วกล่าวอีกว่า "เมื่อก่อน

เกมกำมูฟี่ 1

คนเหล่านั้นต้องยังไม่ถอดใจกับป้ายชั่วคราวที่เป็นแน่ อาจจะยังค้นหาอยู่
บนเขานี้ เจ้าอย่าเที่ยวเพ่นพ่านไปไหน หากพวกเขามาก็ซ่อนตัวก่อน
แล้วข้าจะมาหาเจ้าเอง" ลีนค่านางก็หมุนร่างจากไป

พอเงาร่างของไปเฟิงซีจวนจะหายลับไปจากปากถ้ำ เยียนอิงโจว
ก็อดร้อมมิได้ว่า "ซ้าก่อน!"

ไปเฟิงซีชะงักแล้วผินร่างมา "ยังมีอันใดอีก"

"เจ้า...เจ้า...ซ้า...เอ่อ..." เยียนอิงโจว 'เอ่อ' อยู่เป็นนาน กลับไม่อาจ
ปริปากออกมาได้ อดอันจนใบหน้าแดงกำไปด้วยสติลิดิต

"เจ้าคิดขอบคุณซ้า? อยากบอกให้ซ้าระวังตัวให้มาก?" ไปเฟิงซีคาดเดา
ครั้นเห็นท่าทางของเขาก็นิ่งขึ้น "เยียนอิงโจว ตำแหน่งขุนพลวายุกล้า
ของเจ้านี้ได้มาด้วยหนทางใดกัน ไฉนอีกอักษักนี้ ซ้าช่วยเจ้าไว้ ทั้ง
เห็นร่างกายเจ้าจนทั่ว เจ้าจะให้ซ้ารับผิดชอบความบริสุทธิ์เจ้าหรืออย่างไร
หรืออยากจะใช้ร่างกายตอบแทนพระคุณที่ซ้าช่วยชีวิตกระนั้นหรือ"

"เจ้า..." เยียนอิงโจวถลึงตาใส่ไปเฟิงซี เอ่ยวาจาใดไม่ออก

ชื่อเสียงเขาสื่อเลื่องตั้งแต่อายุน้อย นิสัยเจียบขมิ้มเข้มงวดจริงจัง
ในจิตใจมีฐานะเป็นผู้นำแห่งสี่ขุนพล ชื่อจื่อเห็นค่าความสามารถของเขา
อย่างยิ่ง สหายในການงานเคารพเขาสืบส่วน ผู้ได้บังคับบัญชาอันอมฟังคำสั่ง
เป็นเด็ดขาด ยามใดเล่าจะเคยพบสตรีผู้มีวาจาและพฤติกรรมไว้กรอบ
เกณฑ์เฉกเช่นไปเฟิงซีมาก่อน

"ฮ่าๆ... ท่านขุนพลวายุกล้าผู้ยิ่งใหญ่เอ๋ย... น่าสนุกเป็นที่สุดแล้ว"
ไปเฟิงซีระเบิดหัวเราะอีกคำรบอย่างกลั่นไม่อยู่ "พวกเจ้าสี่ขุนพลวายุ
น้ำค้างหิมะพิรุณล้วนแต่น่าสนุกเยี่ยงนี้หรือไม่ เช่นนั้นวันหน้าข้าจะต้อง

ไปเที่ยวจี้โจวให้จ้งได้" นางหัวเราะไปพลางเดินออกนอกถ้ำไปพลาง
เมื่อถึงปากถ้ำก็พลันผินหน้ากลับมาองเขา รอยยิ้มบนดวงหน้าเจิดจ้า
ยวนตาเหนือกว่าตะวันที่เพิ่งไขแสงนอกถ้ำ แสงเงินแสงทองที่เบื้องหลัง
นางก็ทำให้เยียนอิงโจวดวงตาพราวลายจิตใจสิ้นไหวในพริบตา "เยียนอิงโจว
สุดท้ายนี่ขอบอกอะไรเจ้าสักหน่อย นั่นก็คือ...บนร่างเจ้าแม้จะมีบาดแผล
มากมาย แต่เรือนร่างก็ยังชวนมองนัก! ฮ่าๆๆ..."

ว่าแล้วนางก็หัวเราะว่าจากไป ทิ้งท่านขุนพลเยียนผู้ยิ่งใหญ่ที่หน้า
แดงฉานไปถึงใบหูไว้ในถ้ำ ผู้แค้นที่ไม่อาจขุดรื้อบนพื้นให้มุดเข้าไปได้

2

อาการดำ จันท์หมึก ระบายมาเหนือเมฆา

ณ เปยโจว ทางปัจฉิมทิศแห่งหรวนเจิงมีคฤหาสน์หลังหนึ่ง ที่แห่งนี้ คือที่ตั้งของสกุลหาน สกุลชาวยุทธ์อันลือนามแห่งเปยโจว

แม้สกุลหานจะจัดอยู่ในทำเนียบสกุลชาวยุทธ์ ทว่ามีได้เลื่องชื่อด้วย วิทยายุทธ์อันเลิศล้ำ หากแต่อาศัยโอสถวิเศษ 'ผงตำหนักม่วง*' และ 'เม็ดพุทธรจิต' อันมีชื่อเสียงระบือลือเลื่องทั่วยุทธภพ

ผงตำหนักม่วงคือโอสถชั้นเลิศสำหรับบำบัดแผลภายนอก เม็ดพุทธรจิต คือเครื่องแก้พิษอันวิเศษ เหล่าชาวยุทธ์ต่างใช้ชีวิตกลางคมดาบควาเลือด เรื่องบาดเจ็บถูกพิษย่อมเกิดได้ทุกขณะ ด้วยเหตุนี้โอสถวิเศษของ สกุลหานจึงเป็นยอดปรารถนาสำหรับชาวยุทธ์ ทว่าโอสถเหล่านี้ล้วน ปรุงผสมด้วยวิธีอันลับเฉพาะ ไม่มอบให้คนนอกอย่างสะดวกง่ายดาย เป็นอันขาด ดังนั้นแม้สกุลหานจะมั่นใจว่ามีวรยุทธ์สูงส่ง แต่ชาวยุทธ์

* ตำหนักม่วง เป็นชื่อสถานพำนักแห่งเทพเซียนตามแนวคิดลัทธิเต๋า

ทั้งปวงพากันยอมอ่อนข้อให้สามส่วน เมื่อปะเหมาะเคราะห์สุดแทรก
เกิดบาดเจ็บเป็นแผลจนจรจี้เจียนตายอาจจะต้องการให้สกุลทาน
มอบโอสถช่วยชีวิตก็เป็นได้

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดรอบลำคัญหกสิบปีของหานเสวียนหลัง
ประมุขสกุลทาน หน้าคฤหาสน์มีรถม้าวิ่งเข้ามาไม่ขาดสาย ทางเข้าออก
ตลาดค้าป่านท้องตลาด กลางสวนจัดงานเลี้ยงแขกเหรื่อนับร้อยโต๊ะ
สุราอาหารบริบูรณ์ ครึกครื้นถึงสิบส่วน ไม่เพียงวีรบุรุษจากสายต่างๆ
ในเป่ย์โจวและผู้มีชื่อเสียงมีคุณธรรมความรู้เป็นที่นับหน้าถือตาใน
ห้วงเนืองเท่านั้นที่มากันพร้อมหน้า กระทั่งยอดคนจากต่างแคว้นก็ทยอย
เดินทางมาจากแดนไกลเพื่ออวยพรให้แก่ทายาทานสกุลทาน

"อ้า ครึกครื้นยิ่งนัก" ขณะที่เจ้าภาพและแขกเหรื่อกำลังรื่นเริง
อย่างที่สุดนั้น เสียงไล่กังวานก็พลันดังขึ้น กลบเสียงเจี๊ยะจ้าวทั้งหลาย
กลางสวนจนสิ้น บรรดาแขกเหรื่อมองไปตามต้นเสียงอย่างแตกตื่นระคน
ประหลาดใจ เห็นบนหลังคามังดรุณีน้อยนางหนึ่งนั่งเอนกายพิงชายคาอยู่
เสื้อตัวยาวขาวพิสุทธ์พลิ้วไหวน้อยๆ ภายได้แสงทิวากร ดูประหนึ่งเมฆา
ซึ่งเคลื่อนคล้อยอยู่กลางนภากาศ นางมองเหล่าแขกผู้มีเกียรติที่ด้านล่าง
ด้วยรอยยิ้มสดใสเจิดจ้า

"เจ้าอีกแล้ว!" หานเสวียนหลังเจ้าภาพซึ่งนั่งหน้าแดงอิมเอิบบน
ที่นั่งประมุขผุดลุกขึ้นทันควัน ถลึงตามองสตรีบนหลังคาด้วยความ
โกรธเกรี้ยว

"ใช่ เป็นข้าอีกแล้ว" สตรีชุดขาวเอ่ยด้วยยิ้มละไม "นายท่านหาน
วันนี้ท่านครบรอบมงคลหกสิบปี ข้าขอร่วมอวยพรให้นายท่านสุขสันต์ทะเล

เก็บกำมูฟี่ 1

ตะวันออก อายุยืนยาวดังขุนเขาจงหนัน"

"อย่าเลย ขอเพียงเทพโรคระบาดอย่างเจ้าไม่ปรากฏตัวอีก ข้าผู้เฒ่า ย่อมอายุยืนร้อยปี!" หานเสวียนหลังจากที่นั่น เดินไปยังกลางสวน แหงนศีรษะวางสีหน้าเย็นชาพร้อมเอ่ยกับดรุณีซูดขาวว่า "ไปเฟิงซี เจ้า ใช้กำลังแย่งชิงโอสถวิเศษสกุลห่านของข้าหลายครั้งหลายครา ข้าเป็นผู้ใหญ่ใจกว้างจึงไม่เค่นเอาเหตุผลกับเจ้า วันนี้ฤกษ์งามยามดียิ่ง ไม่ประสงค์จะถือสาหาความ หากเจ้ารู้สถานการณ์ก็เร่งจากไปโดยไวเถิด"

แขกเหรื่อทั้งหลายที่กลางสวนสดับคำก็ตระหนกระคนหลากใจ ในทันที

แม่นามไปเฟิงซีจะสะท้านสะเทือนทั่วยุทธภพ ทว่าแต่ไรมาเป็น ดั่งมังกรศักดิ์สิทธิ์เห็นหัวไม่เห็นหาง ไปมาลึกลับไม่ทิ้งร่องรอย ในยุทธภพ มีผู้รู้จักจดจำนางได้น้อยยิ่งกว่าน้อย ไม่นึกฝันว่าวันนี้จะได้พบพาน และ ไม่เคยนึกฝันว่านางจะอ่อนอาวุโสถึงเพียงนี้ ที่ยิ่งหลากใจก็คือวาจา 'ใช้กำลังแย่งชิงโอสถวิเศษ' ของนายท่านห่าน ชื่อเสียงด้านคุณธรรม ของนางแม่ไพศาลนัก เหตุใดจึงทำเรื่องพรรค์นี้ได้

ครั้นแล้วผู้คนทั้งหลายในสวนจึงอดทยอยลุกจากที่นั่งมาล้อม อยู่ด้านล่างชายคามิได้

"นายท่านห่าน อย่าโมโหเป็นพิณไฟเช่นนี้ซี ต้องทราบที่โอสถ เหล่านั้น แม้ข้าจะฉวยไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากท่าน ทว่าล้วนแต่นำไป ช่วยเหลือผู้อื่น นับว่าช่วยสกุลห่านของท่านสร้างชื่อเสียง ตั้งสมกุศลกรรม จะว่าไปแล้วท่านควรขอบคุณข้าถึงจะถูก" ไปเฟิงซีกล่าวด้วยรอยยิ้มระรื่น

"เจ้า...ยังจะเถียงข้าๆ คุ้มๆ!" หานเสวียนหลังเอ็ดเสียงเดี้อดดาล

ประมุขคนปัจจุบันของสกุลหานพื้นฐานนิสัยเป็นผู้นิยมในทรัพย์
 ส่วนไปเฟิงซีผู้นี้กลับมาลักโอสถวิเศษซึ่งทองพันชั่งก็ยากจะแลกได้อยู่
 เนื่องๆโดยไม่จ่ายแม้แต่แปะเดียว ข้าร้ายนางวรยุทธ์สูงส่ง ไปมาคฤหาสน์
 สกุลหานอย่างเสรี สหายชาวยุทธ์หลายคนที่หานเสวียนหลังเชิงญมา
 ก็ล้วนแต่ปราศยไต้เง้อมมีอนาง ด้วยเหตุนี้เมื่อหานเสวียนหลังเห็นผู้ที่ยั้ม
 แผลอยู่บนชายคา ก็มีแต่อยากจับเจ้าคนหน้าเป็นที่เบื่องหน้าลงมาซ่อม
 อย่างทารุณสักคราใจจะขาดถึงจะคลายความคับแค้นในใจลงได้

"นายท่านหาน ผู้ใดให้โอสถบ้านท่านเป็นที่ต้องใจผู้อื่นถึงเพียงนี้เล่า
 แต่ราคาโอสถของท่านสูงเกินไป ข้าหรือก็จนแสนจน จึงจำต้องใช้วิธี
 หยิบเอาเองโดยไม่ไต่ถาม หรือมิฉะนั้นท่านก็ลอกสูตรโอสถให้ข้าสักฉบับซี
 ข้าไปปรุงผสมเอาเองก็ได้ เช่นนี้ท่านก็จะไม่ต้องเจอข้าอีก ย่อมไม่ต้อง
 โกรธเป็นพื้นเป็นไฟเยี่ยงนี้ทุกคราไป โทสะพลุ่งพล่านไม่ดีต่อสุขภาพ
 นะเจ้าคะ" ไปเฟิงซีพูดเองเออเอง มองข้ามหานเสวียนหลังที่โมโห
 จนใบหน้าแดงกำไปโดยสนิท

"ข้าอยู่มาจนบัดนี้ยังมีเคยพบเคยเจอคนหน้าด้านไร้ยางอายเช่นเจ้า
 มาก่อนเลย!" หานเสวียนหลังตวาดเสียงเย็นอย่างดูแคลน "ไปเฟิงซี
 ข้าผู้เฒ่าขอเตือนเจ้า รีบไปเสียให้ไว และอย่าได้มาปรากฏตัวในบ้าน
 สกุลหานของข้าอีก มิฉะนั้นอย่าโทษที่ข้าไม่เกรงใจ!"

"จะได้อย่างไรกัน" ไปเฟิงซีสะกิดปลายเท้าเหินลงจากหลังคา
 ทิ้งร่างลงตรงหน้าหานเสวียนหลังอย่างชดช้อยนุ่มนวลดั่งผีเสื้อโอบยบิน
 หานเสวียนหลังเห็นนางเหินร่างลงมาก็อดผงะถอยหลังไป
 หลายก้าวมิได้

เก็บกำรฟูฟ 1

ไปเฟิงซีไม่ถือสาแม้แต่น้อย ฐมือไปมา มองหานเสวียนหลัง ด้วยใบหน้ายิ้มระรื่นแล้วเอ่ยว่า "เข้ามาคราวนี้ก็เพื่อขอโอสถจากท่าน อึกสักเล็กน้อย คาดไม่ถึงว่าท่านกำลังจัดงานเลี้ยงใหญ่โต ข้าเอง ก็ไม่ได้กินอะไรมาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว จึงตัดสินใจว่าจะร่วมวยพรให้ท่าน ด้วยคน ถือโอกาสกินอาหารสักมื้อแล้วค่อยไป"

ว่าแล้วนางก็มุ่งหน้าตรงไปยังโต๊ะที่อยู่ใกล้เคียง ตลอดทางยัง พยักหน้าส่งรอยยิ้มให้แขกหรือคนอื่นๆ ปรหนึ่งเป็นเพียงอาคันตุกะ รับเชิญคนหนึ่งที่มาช้เท่านั้น ส่วนแขกหรือเหล่านั้นเห็นครุณีคิ้วตางาม สะคราญหมดจด รอยยิ้มสดชื่นดั่งสายลมเช่นนี้ก็ถึงกับพลอดอยหลัง หนึ่งก้าวเพื่อเปิดทางให้นาง

อีกด้านหานเสวียนหลังกลับโกรธาจนใบหน้าแดงเปลี่ยนเป็นเขียว "เด็กๆ! ไล่ นางออกไป!"

ทันทีที่สิ้นคำบุรุษฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่แขนขาหนากำยำสองคน ก็กระโดดออกมา ก้าวเข้าหาไปเฟิงซีอย่างห้าวหาญและเหยียดเกรียม แขนเหล็กยื่นออก ตรงเข้าคว้าเหนือศีรษะไปเฟิงซีปานอินทรีโฉบลูกไก่

ไปเฟิงซีที่เฟิงนั่งประจำที่ประหนึ่งไม่รับรู้เลยสักนิด มือหนึ่งจួយเมรัย เลิศรส มือหนึ่งโบกแขนเสื้ออย่างผ่อนคลาย ต่อมาคนทั้งหลายก็ได้แต่ เบิกตามองบุรุษฉกรรจ์ผู้เหยียดมหาญเปี่ยมพละกำลังสองคนนั้นถูกกวาด กระเด็นไปไกลลิบราวกับแท่งไม้สองแท่ง

"อา สุราชั้นเลิศ!"

โครม! โครม!

เสียงชื่นชมของไปเฟิงซีคละเคล้าด้วยเสียงบุรุษฉกรรจ์สองคนหล่น

กระแทกพื้นดังเลื่อนลั่น

ผู้คนที่มองดูอยู่ยังไม่ทันได้สติ ไปเฟิงซีก็ยื่นมือขวาคำว่าขามูซ่างหนึ่งมาไว้ในมือ อ้าปากกัดคำใหญ่ ทางหนึ่งเคี้ยวทางหนึ่งพยักตีสระ "อืม...อืม...ขามูซ่างนี้หอมยิ่ง...พ่อครัวคนนี้มีฝีมือไม่เลว"

ผู้คนที่เห็นแล้วตกลื่นน้ำลายมิได้ ลอบคิดว่าปากน้อยๆ เยี่ยงนั้น ไฉนถึงกัดเนื้อชิ้นที่ของขนาดนั้นได้ในคำเดียว คนผู้นี้คือไปเฟิงซีผู้มีนามคุณธรรมชจรขจายทั่วหล้าจริงหรือ

ไปเฟิงซีทางหนึ่งกินทางหนึ่งร้องเรียกผู้คนที่ "ทุกท่าน ดิมสุรา กินอาหารกันต่อเถอะ งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดอันบริบูรณ์เช่นนี้ของนายท่านทาน กินครั้งนี้ก็ไม่ว่าแล้วว่าจะมีครั้งหน้าหรือไม่"

"เหตุใดท่านต้องแข่งท่านพ่อข้าด้วย" ฉับพลันนั้นเด็กชายสวมชุดงามหรืออายุประมาณไม่ถึงสิบขวบก็กระโดดออกมาส่งเสียงร้องพร้อมกับชี้นิ้วใส่ไปเฟิงซี

"หืม?" ไปเฟิงซีมือขวาทือขามู มือซ้ายถือของโก๋ ปากก็มีเนื้อเต็มแน่น พยายามจะออกเสียงให้ชัดถ้อยชัดคำ ทว่าจนใจที่เสียงยังคงอื้ออู่อยู่ดี "น้อง...ชาย...ข้า...แข่ง...บิดา...เจ้าด้วยรีไฉน...ข้า...ไม่รู้เลยเล่า"

"ก็ท่านแข่งท่านพ่อข้าว่าจะไม่มีวันคล้ายวันเกิดครั้งหน้าแล้ว!" เด็กชายกล่าวด้วยโทสะพลุ่งพล่าน

ไปเฟิงซีพยายามกลืนเนื้อในปาก จากนั้นถึงก้าวไปตรงหน้าเด็กน้อย ย่อร่างลงเอ่ยว่า "น้องชาย เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่ได้แข่งว่าบิดาเจ้าไม่อาจมีงานวันคล้ายวันเกิดครั้งหน้า แต่หมายความว่าด้วยนิสัยที่ดีดีชี้เหนี่ยวพรรคนี้ของบิดาเจ้า คราวหน้าต้องหักใจออกเงินเลี้ยงอาหาร

คนมากมายเพียงนี้ไม่ลงเป็นแน่" ว่าแล้วมือมันเอื้อมทั้งคู่ของนางก็ถือโอกาสตบตีระชะเด็กชายอย่างเบามือ

เด็กชายหลบซ้ายเบี่ยงขวา ทว่าอย่างไรก็หลบมือมันเอื้อมคู่นั้นไม่พ้น สุดท้ายก็ถูกตบเข้าตรงๆ ด้วยความอัปจน รู้สึกเพียงกลางหน้าผากมันไปทั้งแถบ เขาร้องว่า "มือท่านสกปรกแทบตายแล้ว!"

"ผู้เออร์เจ้าถอยมา" หานเสวียนหลังสืบท้ายาวๆ เข้ามาเด็กชายไปคุ้มกันไว้เบื้องหลัง

"ท่านพ่อ สตรีผู้นี้หน้าซังนัก ทำหน้าของลูกเปื้อนหมดแล้ว" บุตรคนเล็กของหานเสวียนหลังนามหานผู้ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้าผาก

"เจ้าไปล้างหน้า" หานเสวียนหลังส่งสัญญาณให้เข้ารับใช้มานำตัวกงจื้อน้อยไป จากนั้นถึงหันตีระชะมาจ้องไปเฟิงซี "ไปเฟิงซี หากว่ากันเรื่องวรยุทธ์ ข้าหานเสวียนหลังหาไซ้คู่มือของเจ้าไม่ ทว่าวันนี้เจ้าอย่าหวังจะได้ทำตามอำเภอใจอีก!"

"หืม?" ไปเฟิงซีเอียงศีรษะกวาดตามองแขกหรือในสวน "คำกล่าวนี้ไม่ผิด วันนี้คุณหาสน์ของท่านมีผู้เก่งกล้ามากันมากหน้าหลายตาเนี่ยะ"

"เจ้ารู้ก็ดี" หานเสวียนหลังแค้นเสียด

ไปเฟิงซีมองหนึ่งรอบแล้วหันตีระชะกลับมา นางยิ้มระรื่นดังเดิม จะมีแววหวาดหวั่นสักนิดก็หาไม่ "ตาเฒ่าหาน ข้ามีสหายผู้หนึ่งเจ็บหนักเกินกำลังอยู่ จำต้องได้โอสถผงตำหนักม่วงและโอสถเม็ดพุทธจิตของสกุลท่านไปช่วยชีวิตโดยเร็ว ท่านยกให้ข้าอีกสักสองขวดเถิด ไหนๆ บ้านท่านก็มีตั้งมาก ข้าเองจะได้ไม่ต้องลงมือแย่งชิง ทำลายความสำราญของทุกคน" น้ำเสียงนางปลอดโปร่งราวกับเป็นเรื่องง่ายตายเหมือนขอยืม

เกลือหนึ่งช้อนจากสหายเก่า

ห่านเสวียนหลังยังไม่ทันปริปากก็มีผู้ลุกขึ้นทวงความยุติธรรมให้เขาแล้ว "ไปเฟิงซี ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าแห่ห่านใจกว้างอดล้นกับเจ้าถึงสิบส่วน ถ้ารู้ความก็รีบไปเสีย หาไม่แล้วที่นี้มีผู้กล้ามากมาย หนึ่งคนหนึ่งหมัดเจ้าก็เหลือรับแล้ว!" คนผู้หนึ่งกระโดดออกมาตวาด รูปร่างห้าสั้น* ผมแหว่ง ทว่าแลดูคล่องแคล่วเหี้ยมหาญ ดวงตาทรงสามเหลี่ยม ทั้งคู่ถลอกไปมา

"ข้าก็อยากไป แต่ตาเฒ่าห่านต้องมอบโอสถให้ก่อน" ไปเฟิงซีกล่าวพร้อมกับทำท่าจุนใจ

"อี! สุราคารวะไม่กิน จะกินสุราปรับ!" คนผู้นั้นแค้นเสียงอย่างดูเบา จากนั้นจึงหันไปหาห่านเสวียนหลัง "ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าห่าน วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน เชิญพักที่ด้านข้างก่อน รอข้าเว่ยอันสั่งสอนนางให้เอง!" ขณะกล่าวก็หมุนร่าง ก้าวเข้าหาไปเฟิงซีอย่างรวดเร็ว มือทั้งสองออกเป็นกรงเล็บ พุ่งตรงเข้าจู่โจมดวงตาทั้งคู่ของนาง

เว่ยอันผู้นี้เห็นไปเฟิงซีอ่อนอาวุโสนัก คาดว่าวรยุทธ์คงไม่สูงล้ำ เหตุที่ชื่อเสียงระบือลือเลื่องขนาดนั้นไม่แน่ว่าอาจเป็นเพราะเหล่าชาวยุทธ์กล่าวเกินจริงไปเอง ด้วยเหตุนี้จึงคิดอาศัยวรยุทธ์ที่ฝึกฝนได้แปดส่วนแล้วของตนลงมือกำราบนาง หากเอาชนะไปเฟิงซีได้ในที่นี้เขาก็จะได้ดังใจไปทั่วหล้า ทั้งสามารถกระทำให้ห่านเสวียนหลังพึงใจ สะดวกต่อการขอโอสถพิเศษ นี่เป็นผลดีสองสถานในคราวเดียว

"อ้อ! ที่แท้คือยอดฝีมือจากพรรคอิงเง่า (กรงเล็บอินทรี) ร้ายกาจแท้"

* รูปร่างห้าสั้น หมายถึงสองแขน สองขา และลำคอสั้น ใช้บรรยายลักษณะคนตัวเตี้ย

แก๊งก์ามูฟี่ 1

ไปเฟิงซีปากร้องเอะอะ ทว่าอากัปก็รียาหามีแวงเคร่งเครียดสัคนิดไม่นานงมนร่างอย่างผ่อนคลายนึงครา ชั่วพริบตาทีหลบกรงเล็บเหล็กที่โจมตีใส่ดวงตาทั้งคู่ได้ จากนั้นแขนเสื้อขวาก็โบกสะบัด พุ่งไปพัวพันข้อมือทั้งสองของเว่ยอัน

เว่ยอันหดมือหลบ คิดว่าหากสามารถลงมือสำเร็จในกระบวนท่าเดียวจะยิ่งนำเกรงขาม ทันใดนั้นมือขวาของเขาก็แปลงกระบวนท่ารวบรวมกำลังเต็มที่แล้วตะปบใส่หัวไหล่ซ้ายของไปเฟิงซี หมายใจว่าการตะปบครานี้จะต้องกระชากแขนนางให้หลุดออกมาหนึ่งข้าง

"ข้ากับเจ้าไม่มีความแค้นต่อกัน ลงมือเช่นนี้ออกจะโหดเหี้ยมไปหน่อยกระมัง" ไปเฟิงซีฟังเสียงลมก็หรีตาลงเล็กน้อย ไม่ถอยร่างแต่กลับพุ่งเข้าหา กรงเล็บอินทรีจึงตะปบลงบนไหล่ซ้ายของนาง เว่ยอันเห็นว่าลงมือได้ผลในใจก็ยืนดีวบหนึ่ง ทว่าอึดใจต่อมาก็ต้องตระหนกเพราะมือเสมือนตบใส่กองฝ้าย ส่วนไปเฟิงซีมือซ้ายทาบลงบนมือขวาของเขาตั้งแต่เมื่อใดก็มีทราบ ทันใดนั้นมือขวาของเขาก็ออกแรงไม่ได้อีกต่อไป

เสียงกรือบคราหนึ่งดังขึ้น ตามติดมาด้วยเสียงโหยหวนของเว่ยอัน "อ้าก!" จากนั้นคนทั้งหลายก็เห็นเพียงไปเฟิงซีพลิวร่างถอยออก เว่ยอันทรุดลงคุกเข่ากับพื้น มือซ้ายประคองข้อมือขวาที่ห้อยไ้เรียวแรง ใบหน้าเต็มไปด้วยแวงเจ็บปวด

ด้วยกระบวนท่าเดียว กระตุกข้อมือของเว่ยอันก็ถูกไปเฟิงซีหักเอาตรงๆ!

แขกหรือที่กลางสวนบ้างขลาดกลัวพริ่นพริ้ง บ้างก็คับแค้น

"นางสตรีผู้นี้โหดเหี้ยมเกินไปแล้ว!"

เมื่อเสียงนี้ดังขึ้นก็มีหลายคนพุ่งเข้าโจมตีไปเพิงซีโดยมิได้นัดหมาย อาวุธในมือทอประกายเย็นวูบ ตรงเข้าตีที่แก้มจุดอันตราย คนเหล่านี้ บ้างคิดทวงความยุติธรรม บ้างเป็นสหายของเว่ยอัน ครั้นเห็นเขาถูกหักข้อมืออย่างน่าอนาถก็ยอมต้องลงมือล้างแค้นให้ บ้างเห็นพฤติกรรมอันธพาลของไปเพิงซีแล้วชั้ดตา ยิ่งกว่านั้นบ้างก็ประสงค์จะทดสอบว่าไปเพิงซีผู้นี้ร้ายกาจสมคำเล่าลือจริงหรือไม่ แน่แน่นอนว่าไม่ขาดผู้ที่อาศัยคนหมู่มากผสมโรงขอมีส่วนร่วม ช่วงขณะนั้นกลางสวนก็มีเงาคนวูบวาบโตะเท้าอั้งโครมคราม ดาบฟันกระบี่แทง สู้กันครึกครื้นยิ่ง

ทางด้านไปเพิงซียังมีรอยยิ้มทั่วไปหน้า ท่วงท่าอ่อนคลายดังเดิม นางโบกมือซ้ายขวาหนึ่ง ก็พัดลงบนใบหน้าของบางคน มือขวาตบขวาหนึ่ง ก็จู่โจมใส่หัวไหล่ของบางคน ยึดขาขวาหนึ่ง ก็มีผู้ปลิวออกนอกวง เกี่ยวเท้าขวาหนึ่ง ก็มีผู้ล้มลงกับพื้น ยังได้ยินเสียงหัวเราะล้อเลียนอันใสแจ๋วของนางเป็นระยะ

"อ๊ะ หมัดนี้ของเจ้าเข้าเกินไปแล้ว!...ที่จริง ฝ่ามือนี้ของเจ้าหากชั้ดมาจากทางซ้าย ไม่น่าว่าข้าจะถูกพัดไปแล้ว...เฮล่านัก! ข้าว่าอะไร เจ้าก็ทำตามจริง ๆ เสียด้วย...พี่ชายท่านนี้ เท้าของท่านเหม็นยิ่ง ได้โปรดอย่ายื่นมา!...อ้อ น้องชาย ขนบนแขนเจ้ารุงรังเกินไป น่าตกใจนัก ข้าช่วยถอนให้เจ้าสักหน่อย!..."

ท่ามกลางการยั่วเย้า เสียงร้องเจ็บปวดของบางคนคละเคล้ากับเสียงจามร่วนแตก เสียงโตะเท้าอั้ง...ไม่ถึงชั่วครู่ในสวนก็กลายเป็นซากปรักหักพัง และผู้ที่มีสภาพทุลฑ์ทุเลที่สุดกลับเป็นวีรบุรุษยอดคน

ทั้งหลายที่ลุ่มจมตีไปเฟิงซี ทั้งๆ ที่จำนวนมาก ทั้งๆ ที่ล้วนเป็นยอดฝีมือ จากทุกสารทิศ ทว่าบัดนี้ไปเฟิงซีกลับเดินแทรกไปมาท่ามกลางฝูงชน อย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ ประเดี้ยวตบผู้หนึ่งฝ่ามือ คว่าผู้้นั้นสักหน บ้างก็ตึงคอเสื้อผู้้นั้นสักหนอย ตบท้ายทอยผู้้นั้นสักนิด...ภายใต้เงื่อมมือนาง ยอดฝีมือแห่งยุทธภพเหล่านั้นหาผิดอันใดกับวานรที่ถูกหยอกเย้า ไม่ว่า จะกระเสือกกระสนเพียงไหนก็ไม่อาจพลิกร่างออกจากฝ่ามือ* นางได้

"เออละ น้ำนมนมือข้าเซ็ดสะอาดดีแล้ว ไม่เล่นกับพวกท่านแล้ว"

เฟิงจะสิ้นวจา ภูเขาขาวสายหนึ่งก็เหินออกดุจมังกรทะยานร่าง สู่วหา ได้ยินเพียงเสียงผัวะผะ จากนั้นแต่ละคนก็ถูกกวาดร่วงอยู่บนพื้น

หลังจากทุกคนล้มลงแล้ว ภูเขาขาวของไปเฟิงซีถึงคืบสู่แขนเสื้อ นางปรบมืออย่างผ่อนคลาย "ตาเฒ่าหนาน วีรบุรุษเหล่านี้ที่ท่านเชิญมาก็เพียงแค่นั้น พอแคให้ข้าเซ็ดมือเองนี้"

"ไปเฟิงซี เจ้า...เจ้า..." หานเสวียนหลังซีไปเฟิงซี เอ่ยคำใดไม่ออก ยอดคนจากทั่วทิศานทิศที่ม่าววยพรวันเกิดให้ตนยามนี้ทรุดอยู่บนพื้น จมูกเขียวหน้าบวม ไม่เหลือความน่าเกรงขาม เพียงเพราะไปเฟิงซีต้องการ จะเซ็ดคราบมันบนมือกับร่างพวกเขาเท่านั้น ครั้นคิดถึงตรงนี้เขาก็โกรธ จนปวดหนีบในอก

"ตาเฒ่าหนาน อย่าโมโหไปเลย ข้าลงมือไม่หนักหรอก" ไปเฟิงซียังมี ท่าที่ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ยิ้มหน้าตาชื่นบานดังเดิม "ผู้ใดให้พวกเขาคิดใช้ คนมากเอาชนะเล่า กล่าวไปแล้วยังนับว่าข้ายังมีไ่ว้เมตรี พวกเขา

* เปรียบกับเหตุการณ์ในเรื่องไซอิ๋ว ตอนที่ขุนหงองคองอดอ้างอิทธิฤทธิ์อยู่บนฝ่ามือพระยูไล พระยูไลจึงทำให้ กระโดดให้พ้นฝ่ามือ หงองคองแล้ววิชาลังกานเมซึ่งกระโดดได้ไกลสิบหมื่นแปดพันสี่ ทว่าหลังกระโดดไปหนึ่ง รอบกลับพบว่าตนยังอยู่บนฝ่ามือพระยูไลดังเดิม

ล้วนแต่บาดเจ็บภายนอกนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น พักสักสามวันห้าวัน ก็หายดีแล้ว"

"ไปเฟิงซี!" หานเสวียนหลังตวาดแหวโดยไม่สนใจหน้าตา จ้องไปเฟิงซี อย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "งานเลี้ยงดีๆ ของข้าผู้เฒ่าถูกเจ้าก่อกวนจนหมดสิ้น เจ้าให้ข้าไม่โมโห? มือของเว่ยอันถูกเจ้าหัก นี่เรียกว่าลงมือไม่หนัก? แหกหรือของข้าล้วนถูกเจ้าทำร้ายบาดเจ็บ นี่ยังเรียกขังมือไว้ไมตรี?"

"ตาเฒ่าหาน นี่ก็โทษข้าได้ไม่" ไปเฟิงซีแบะมือ "จะโทษก็ต้องโทษ ระเบียบที่ท่านกำหนด 'ไม่ว่ายากดีมีจน หากขอยาต้องจ่ายทองพันตำลึง' ข้าฐานะยากจน ไหนเลยจะมีเงินให้ท่านได้ ถ้าท่านมอบยาให้ข้าไปช่วยคน ตั้งแต่แรก ข้าก็ไม่ก่อเรื่องแล้ว ดังนั้นถ้าสืบสาเหตุความถึงที่สุด ก็เป็นที่ท่านตระหนี่ถี่เหนียวเกินไป"

"เจ้า!" หานเสวียนหลังเดือดดาลจนลูกตาจวนเจียนจะหลุดออกนอกเบ้า

ไปเฟิงซีกลับเหมือนมองไม่ออกถึงเพลิงโทสะของเขา ยังคงกล่าวเสียงเรียบรือยว่า "ส่วนเว่ยอันผู้นี้..." สายตานางเคลื่อนไปยังเว่ยอัน ผู้ยังครวญครางอยู่ด้านข้าง เว่ยอันถูกสายตานางกวาดผ่านก็หนาวสะท้านอย่างเฉียบพลัน เสียงครางชะงักไป "ที่ร้านน้ำชาสมุนไพรมนออกหรววนแดง ท่านลุงผู้นั้นก็เพียงแต่มือเท้าเซื่องช้าไปบ้าง รินซาให้ 'วีรบุรุษเว่ยอันผู้ยิ่งใหญ่' ต้มไม่ทันใจ 'ไม่ถึงขั้นต้องทำร้ายจนผู้อื่นกระอักเลือดในกำปั้นเดียวกระมัง' อาศัยวรยุทธ์ที่เชี่ยวชาญคนอื่น ยังคู่ควรเรียกขานว่า 'วีรบุรุษอีกหรือ' ข้าก็แค่ให้ท่านลิมรสชาติแห่งการถูกผู้อื่นทำร้ายเอาตามใจบ้างเท่านั้น"

• เก่งกว่าซูฟี 1

ยามนี้ห่านเสวียนหลังโกรธจนสันไปทั้งร่าง โลहितสูบฉีด ดวงตาพร่าเลือน เขาชี้ไปเพิงซีแล้วกล่าวว่า "ดี! ดี! ดี! ล้วนแต่เป็นเจ้าที่มีเหตุผล! ชิงโอสถมีเหตุผล! ก่อความวุ่นวายมีเหตุผล! ทำร้ายคนบาตเจ็บก็มีเหตุผล! เจ้านึกว่าได้หล้านี้รู้ผู้สามารถกำราบเจ้าไปเพิงซีได้จริงๆ สินะ เจ้าไปเพิงซีไว้คู่ต่อกรในใต้หล้าจริง? วันนี้ข้าผู้เฒ่าจะเชิญผู้ที่สามารถกำราบเจ้าได้มา!"

"อ้อ?" ไปเพิงซียินวาทานี้มีเพียงไม่ลนลาน ดวงตาทั้งคู่กลับเปล่งประกายอย่างนึกสนอกสนใจ "ผู้ใดหรือ ท่านเชิญวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ท่านใดมา"

"ไป รีบไปเรือนหลังเชิญเพิงกงจ้อออกมา!" ห่านเสวียนหลังสั่งบ่าวคนหนึ่ง

"เพิงกงจ้อ? ท่านเชิญเฮยเพิงซีมาจัดการไปเพิงซี?" นางฟังแล้วมองห่านเสวียนหลังด้วยสีหน้าชอบกล

"หี เป็นอย่างไรเล่า กลัวแล้วสินะ" ห่านเสวียนหลังเห็นอาการนางก็ตีความว่านางหวาดกลัวแล้ว

"มิใช่" ไปเพิงซีส่ายหน้า สายตาที่มองเขาคล้ำเยื่อแววเห็นใจขึ้นมาสองสามส่วน "ตาเฒ่าห่าน ท่านเชิญเฮยเพิงซีมาได้อย่างไร"

"วันก่อนเพิงกงจ้อมายังหรวนเฉิง เขาไม่รังเกียจถึงกับมาคารวะข้าผู้แซ่ห่าน ผู้เฒ่าอย่างข้ายอมยกให้เป็นอาคันตุกะผู้สูงเกียรติ" ห่านเสวียนหลังจ้องนาง "ไปเพิงซี หากเจ้ามีความกล้าก็อย่าได้หนีเสียล่ะ!"

"ฮ่าๆ... ข้าจะหนีได้อย่างไร" ไปเพิงซีระเบิดหัวเราะร่ากับได้ฟังเรื่องชวนหัวที่สุด ครั้นหัวเราะจบก็มองทางห่านเสวียนหลัง รำพันประหนึ่ง

เอ่ยกับตัวเองว่า "คำกล่าวที่ว่า 'อัญเชิญเทพสะกดตาย ส่งเทพยากเชิญ' ตาเฒ่าหาน ท่านรู้จักหรือไม่"

"อ้อ เทพโรคระบาดแจกเจ้า ข้าถามตัวเองแล้วได้คำตอบว่าส่งได้ ไม่ยากเชิญ!" หานเสวียนหลังจ้องไปเพ็งซีอย่างเคืองแค้น หากเพลิงโทสะ ในดวงตาสามารถสังหารคนได้ บัดนี้ไปเพ็งซีที่ต้องถูกสลายกระดูกเป็น ผุยผงปลิวว่อนแน่แท้!

"เฮ้อ กระทั่งผู้ใดคือเทพโรคระบาดยังแยกแยะมิชัดเจน ไม่รู้จริงๆ ว่าท่านมีชีวิตจนบัดนี้ได้อย่างไร" ไปเพ็งซีสายหน้าถอนหายใจ

ขณะสนทนาก็มีเด็กหนุ่มสวมอาภรณ์สีครามสองคนเดินเข้ามาจาก ประตูสวน พวกเขาอายุราวสิบสี่สิบห้า รูปร่างสะอาดสะอ้านหมดจด คมคาย ซ้ำยังหน้าตาเหมือนกันราวกับลอกจากพิมพ์เดียวกัน ในมือของ ทั้งสองถือห่อสัมภาระคนละห่อ

เด็กหนุ่มทั้งสองก้าวมาถึงกลางสวนก็คำนับหนึ่งครา

"ทั้งสองท่านมีต้องมากพิธีไม่ทราบว่าเป็นง้อเจ้า" หานเสวียนหลัง รีบเข้าไปถามไถ่

ใครจะรู้ว่าหนุ่มน้อยทั้งสองกลับมีเหลี่ยมแลเขา หันไปกล่าวกับ ไปเพ็งซีว่า "กงจื่อล้างหน้าอยู่ กำลังใช้น้ำที่สาม โปรดรอสักครู่" ว่าแล้ว ทั้งสองก็ตวาดไล่บรรดายอดฝีมือแห่งยุทธภพที่นอนอยู่บนพื้นว่า "พวกเจ้ารีบลุกขึ้นเสีย อย่าขวางทาง กงจื่อบ้านข้ากำลังจะมาแล้ว"

ระหว่างกล่าวคำ ทั้งสองยังลงมือลงไม้ด้วย วิรบุรุษเหล่านั้น บ้างตะเกียกตะกายขึ้นเอง บ้างถูกพวกเขาผลักเข้าด้านข้าง ส่วนโต๊ะเก้าอี้ จานชามล้วนถูกพวกเขาใช้ขาเตะมือเก็บจนหมด พริบตาเดียวก็ทำ

ความสะอาดกลางสวนให้เกิดเป็นที่ว่างอันกว้างขวางขึ้น

หลังจากเก็บกวาดพื้นที่แล้ว ทั้งสองก็หมუნกายกลับไป ทว่า อืดใจเดียวก็กลับมาใหม่ คนหนึ่งยกเก้าอี้ไม้แดงตัวเหลืองมา คนหนึ่ง ยกโต๊ะน้ำชา ต่อมาก็เปิดห่อสัมภาระติดตัว ล้วงไม้ปัดฝุ่นมาปิดเก้าอี้ และโต๊ะน้ำชา ปูผ้าแพรลงบนเก้าอี้ จากนั้นถึงประคองถ้วยหยกเขียว มรกตออกมา เปิดฝาถ้วยและรินน้ำชา ชานี้จนถึงกับยังมีไอร้อนลอย เป็นสาย

การเคลื่อนไหวของพวกเขาทั้งสองคล่องแคล่วปราดเปรียวถึง ลีบส่วน ครูเตียวก็เสร็จสิ้น หลังจัดการสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเขา ก็ถอย ออกไป เวลาล่วงไปอีกครู่หนึ่ง บนพื้นก็ลาดด้วยพรมสีชาตามาจนจรดใต้ เก้าอี้ไม้แดง พอพวกเขาทำทั้งหมดนี้เสร็จสิ้นก็ยืนอย่างสงบอยู่หน้าเก้าอี้ ทางซ้ายและขวาด้านละคน

ขณะที่ทั้งสองจัดการสิ่งเหล่านี้ บรรดายอดคนทั้งหลายรวมทั้ง หานเสวียนหลังก็ล้วนแน่นิ่งไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ ส่วนไปเฟิงซี้กลับ หาเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่ง หลับตาหลับหงกไปนานแล้ว

ทุกคนรออีกครู่หนึ่ง กลับไม่เห็นเฮยเจิงซี้ปรากฏกาย หานเสวียนหลัง ประรารถนาจะได้ถามสักคำ ทว่าเมื่อเห็นอากัปกริยาของเด็กหนุ่มคนรับใช้ ทั้งสอง วาจาที่มาถึงลำคอก็คงต้องกลืนกลับไปอีกคำรบ

"ฮ้าว..." ไปเฟิงซี้ที่หลับตาโดยตลอดหาวหวอดยกใหญ่ จากนั้น ก็พลันแผดเสียงร้องว่า "จิ้งจอกดำ ถ้าเจ้ายังไม่ไล่ห้าวออกมาอีก ข้าจะไป ถลกหนังเจ้าแล้วนะ!"

ทันทีที่สิ้นเสียงนางก็มีเสียงบุรุษผู้หนึ่งลอยมา "สตรี เจ้า

หยาบกระด้างเช่นนี้เสมอเลยนะ" เสียงนั้นดังลมบางเบาโชยผะแผ่ว
เนิบนาบสุขุม ทั้งลม้ายเสียงประจกเคาะแผ่นหยก สูงค่าสง่างาม

ขณะที่เสียงนี้ดังกังวานขึ้น ประตูลงก็ปรากฏงจื่อเยาวิ้วผู้หนึ่ง
ผมรวบไ้ด้วยเกี้ยวหยกขาว หน้าผากประดับด้วยหยกสีฐานจันทรเสี้ยว
สีหมึก สวมเสื้อคลุมแพรสีดำตัวหลวม เอวคาดเข็มขัดหยกขาวประณีต
โบหน้าคมคายดูสลักจากหยกงามประดับด้วยรอยยิ้มบางๆ อันเยือกเย็น
และผ่อนคลาย ราวกับกรายเท้าผ่านเมฆาสีขาวมาด้วยอาการเสรี
เป็นธรรมชาติเช่นนี้เอง

ผู้คนเห็นงจื่อเยาผู้นี้ก็คิดโดยพร้อมเพรียงว่าคนเช่นนี้ควรจะทำ
ออกจากตำแหน่งหุ่ยจู่* (เกสรมุก) อันมีหยกขาวเป็นบันได มรกตปูแทน
กระเบื้อง ปะการังเป็นผนัง ผลึกแก้วทำเป็นม่านจึงจะถูก และมีเพียงคน
เช่นนี้เท่านั้นที่คู่ควรจะเป็นเฮยเฟิงซีผู้ระบือนามทั่วแผ่นดิน ไม่เหมือนกับ...
คนผู้นั้น ทุกคนผินหน้าไปมองไปเฟิงซีโดยพร้อมเพรียงกัน ทว่าเห็นนาง
สวมอาภรณ์ชาวบริสุทธ์ ผมสลวยดำขลับ โบหน้าหมดจด ดวงตาสุกสกาว
ดูอิสระเสรีไร้กรอบเกณฑ์ดังเมฆาเคลื่อนคล้อยบนท้องนภาสีคราม ก็พลัน
รู้สึกว่ไปเฟิงซีเช่นนี้ก็เป็นหนึ่งมีมีสองเช่นกัน

เฮยเฟิงซีทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้บุผ้าแพรนั้น มือซ้ายยกน้อยๆ
เด็กหนุ่มทางซ้ายก็ประคองถ้วยชามาส่งให้ที่มือเขา เขาเปิดฝาถ้วย
เปาเบาๆ หนึ่งครา จิบชิมหนึ่งคำ จากนั้นถึงส่ายหน้ากล่าวว่า "แกไป
จงหลี่ คราวหน้าลดโบชาลงสามโบ"

"ขอรับ กงจื่อ" จงหลี่รับกัมศีระรับคำ

* ตามตำนานคือที่สถิตของเหล่าเซียน

เก็บกำมูฟี่ 1

เฮยเฟิงซีปิดฝาถ้วย เด็กหนุ่มทางขวาก็รับถ้วยจากมือเขาไปวางบนโต๊ะ

ในสวนมีผู้คนนับร้อย แต่กลับพากันเงยบกริบมองเขา มิมีผู้ใดกล้ารบกวน

สุดท้ายเฮยเฟิงซีก็กวาดสายตามองคนทั้งหลาย ทุกคนรู้สึกเพียงหัวใจเต้นตึกตัก กงจื่อผู้นี้มีแววตาเจิดจ้าเหลือเกิน รวากับส่วนที่ดำมืดที่สุดใหนักบึ้งของหัวใจตนก็ถูกสายตานี้ของเขาสาดจนสว่างแจ่มชัดตา

"สตรี พวกเราไม่พบกันนานแล้วนะ" เฮยเฟิงซีเอ่ยด้วยรอยยิ้ม สีหน้าปริดา สายตาจ้องตรงไปยังเบื้องหน้า

ทุกคนมองตามสายตาของเขา พอเห็นก็อดถอนใจอีกคราไม่ได้

หากเทียบกับบุคลิกสูงศักดิ์สง่างามของเฮยเฟิงซี ไปเฟิงซีก็ไม่มีความโตๆ ให้เอ่ยถึงทั้งสิ้น ร่างนางเอียงเค้เก้พิงพนักเก้าอี้ ฉมยวาระถึงพื้นดิน เขาทั้งสองยึดตรงพาดไว้บนเก้าอี้อีกตัว ดวงตาหรีบรือครึ่งหลับครึ่งตื่น คล้ายวงแหงหาวนอนลิบส่วน

ครั้นได้ยินเสียงเรียกของเฮยเฟิงซี นางก็เปิดเปลือกตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน จากนั้นก็ทาวาวๆ อีกหนึ่งครา อ้าแขนทั้งสอง บิดขี้เกียจ อีกหนึ่งครั้งกว่าจะปริปาก "จิ้งจอกดำ ทุกครั้งที่เจ้าทำเรื่องพิริพีไรนี้ ล้วนเพียงพอให้ข้านอนหนึ่งคืน" แม้นางจะเอ่ยคำทำตัวตามใจตน ทว่ากลับไม่หยาบคาย เห็นแล้วชวนให้สบายใจ

"สตรี ไม่พบกันหนึ่งปี เจ้าไม่พัฒนาขึ้นบ้างเลย" เฮยเฟิงซีส่ายศีรษะท่าทางติดจะเสียดายอยู่บ้าง

ไปเฟิงซียึดกายยืนขึ้น อาการเกียจคร้านบนดวงหน้าหมดสิ้นไป

นางยัดเท้าแล้วสะกิดคราหนึ่ง เก้าอี้ที่พาดอยู่ได้เท้าก็ลอยเข้าไปเสียดเสียดซึบอย่างรุนแรงถึงขีดสุด ปากก็พร่ำไว้อววยว่า "สตรีอย่างข้ามีชื่อมีแซ่อย่ามาคำก็สตรีสองคำก็สตรี คนไม่รู้จะหลงนึกว่าเจ้ากับข้ามีความสัมพันธ์อันใดไม่บริสุทธิ์ ถูกขนานนามร่วมกับเจ้าข้าก็เคราะห์ร้ายเหลือประมาณแล้ว หากมีเรื่องอื่นโยงเข้าด้วยกันอีก ข้ามิสู้หาแม่น้ำสักสายแล้วกระโดดลงไปให้รู้แล้วรู้รอด"

กับเก้าอี้ที่ปลิวมาอย่างกะทันหัน ท่วงท่าของเฮยเฟิงซี้ยังคงเฉยเมยตามเดิม มือขวายื่นออกอย่างผ่อนคลายคราหนึ่ง เก้าอี้ที่พุ่งมาอย่างรวดเร็วแรงก็หยุดลงในมือเขาอย่างมั่นคง พอเขาโบกมืออีกครา เก้าอี้ก็ลิ่งสูฟุ้งอย่างแผ่วเบา มิเกิดเสียงใดแม้แต่น้อย

"ข้าเพียงประสงค์จะเตือนเจ้าสักคำเท่านั้น เกรงว่าหากเจ้าประพฤติเยี่ยงนี้สืบไป วันหน้ากระทั่งตัวเองเป็นสตรีก็อาจลี้มเลือนไปแล้ว" เฮยเฟิงซี้กล่าวอย่างสุภาพอ่อนโยน เขาชายตามองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็ส่ายหน้า "จะเป็นผู้หญิงของข้า จึ๊ๆ...สภาพเจ้าเช่นนี้...เฮ้อ" วาจาแม้จะไม่ระบุนชัดแจ้ง ทว่าเสียงถอนใจนั้นแสดงถึงความน้อยใจจนสิ้น ดังนั้นในสวนจึงมีบางคนลอบหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่

"เฟิงกงจื่อ" หานเสวียนหลังสืบท้าเข้าไปหนึ่งก้าว ชัดแจ้งหวัะการกระทบกระเทือนระหว่างทั้งสอง

"ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหาน" เฮยเฟิงซี้หันหน้าไปมองหานเสวียนหลังโบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มซิดเซื้อนุมนวล "ท่านเรียกข้ามา จะให้ข้าทำความรู้จักกับผู้กล้าทั้งหลายหรือ"

"นี่เป็นเพียงเรื่องหนึ่ง" เมื่อเห็นโบหน้ายิ้มแย้มของเฮยเฟิงซี้

หวนเสวียนหลังก็ผลอยั้มตามโดยมีรู้ตัว "ส่วนอีกเรื่องนั้นเล่า..." สายตาเขาเหล่มองไปเฟิงซี จากนั้นถึงกลับมาองเฮยเฟิงซี "เฟิงกงจื่อ ฐะที่ข้าเอ่ยให้ท่านฟังเมื่อวันก่อน มิทราบกงจื่อ..."

"อ้อ เข้าใจแล้ว" เฮยเฟิงซีพยักหน้าอย่างพลันกระจ่างแจ้ง "ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหวนขอให้ข้าลงมือช่วยเรื่องท่ไปเฟิงซีใช้กำลังหีบฉวยโอสถวิเศษ" ว่าแล้วเขาก็หันไปมองสตรีที่อยู่อีกด้าน "ได้ยินว่าหลายปีมานี้เจ้าฉวยเอาโอสถจากบ้านสกุลหวนไปไม่น้อย ความหมายของท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหวนคือให้เจ้ามอบยาคืนมาให้หมด หากไม่มีคืนก็ให้หักเป็นเงิน" แน่นอนว่าวาจาที่หวนเสวียนหลังให้ลงมือส่งสอนไปเฟิงซี เขามีได้ถ่ายทอดออกมา ด้วยรู้นิสัยของนางดี

"ฮ่าๆ..." ไปเฟิงซีได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ "ยานั้นข้าใช้หมดแล้ว ส่วนเงิน..." นัยน์ตานางกลอกกลิ้ง "นาที่นับนิ้วตัวข้าไม่มีเงินสักอึ่แปะเดียว"

เฮยเฟิงซีฟังแล้วก็ยั้มน้อยๆ รวากับฐู่คำตอบของนางตั้งแต่แรกแล้ว เขาหันไปทางหวนเสวียนหลัง ชมวดคิ้วมุ่น ท่าทางลำบากใจพอสมควร "นี่...ท่านเห็นควรว่าอย่างไร"

หวนเสวียนหลังมองไปเฟิงซี หวนนึกถึงโอสถเหล่านั้น หวนนึกถึงที่นางอาละวาดใหญ่โตเมื่อครู่ เขาก็แค้นขึ้นมาอย่างฉับพลันที่มีโอกาสจับนางมาถลกหนังเลาะกระดูกได้ จึงกล่าวว่า "นั่นก็เรียบง่ายนัก ให้นางขอรภัยต่อหน้าข้าและทิ้งมือทั้งสองข้างไว้เป็นใช้ได้"

"ไอ้ย อำมหิตยิ่ง!" ไปเฟิงซีแผดเสียงอะอะทันควัน นางฐู่มี้อทั้งสองขึ้นมองหนึ่งรอบ จากนั้นก็สะกิดปลายเท้า พลิวร้างมาอยู่ตรงหน้าเฮยเฟิงซีอย่างแผ่วเบา ก่อนจะยื่นมือทั้งคู่ไปตรงหน้าแล้วถามเขาว่า "เจ้าจะตัดมือ

ของข้าจริง ๆ หรือ"

เฮยเฟิงซีมองนาง ต่อมาก็มองมือขาวผ่องเรียวยาวคู่นั้น เขากุมหน้าผากถอนใจยาวคล้ายจนใจสุดประมาณ "ชาตินี้ข้ามีเคราะห์ที่ต้องมารู้จักกับเจ้า" จากนั้นเขาก็หยัดกายขึ้นประสานมือคารวะหานเสวียนหลิง

"มิกล้า! เฟิงกงจื่อไหนทำเช่นนี้" หานเสวียนหลิงลนลานคารวะตอบ

"ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหาน ข้าขออภัยท่านแทนนาง ณ ที่นี้ด้วย"

เฮยเฟิงซีตอบนอบน้อมมีมารยาท นัยน์ตาสีดำลึบลึกใส สีหน้าจริงจัง "แม้นางจะใช้กำลังหยาบฉวยโอกาสพิเศษของบ้านท่าน แต่ล้วนใช้เพื่อช่วยคน หาใช่หวังประโยชน์ส่วนตัว นับว่าช่วยสกุลหานสั่งสมกุศลกรรม มิผู้ขอให้ท่านใจกว้างให้อภัยที่นางเยาว์วัยไม่รู้ความ"

"นี่..." หานเสวียนหลิงเกิดลังเล หากให้จัดการตามเจตนาของเฮยเฟิงซี เขาจะยอมรอมือได้ง่ายดายจริงหรือ ครั้นจะปฏิเสธเฮยเฟิงซีซึ่งหน้าก็ไม่สู้สะดวกนัก

"ส่วนโอกาสที่นางฉวยไป ขอท่านโปรดคิดว่าเงินเท่าใดแล้วข้าจะช่วยชดใช้ให้แทนนางเอง เช่นนี้เป็นอย่างไร" เฮยเฟิงซีว่าต่อ

ทันทีที่วาจานี้เปล่งออกมาหานเสวียนหลิงก็หวั่นไหว ลอบคิดว่าเห็นทีเฟิงกงจื่อกับไปเฟิงซีผู้นี้คงมีมิตรภาพไม่ใช่เพียงผิวเผิน ทั้งเขารวมถึงยอดฝีมือผู้กล้าเหล่านี้ต่างมิใช่คู่มือของไปเฟิงซี หากแข็งขันสร้าง ความลำบากใจ เกรงว่าผู้ที่ต้องประดักประเดิดจะกลายเป็นเขา วันนี้เมื่อเฮยเฟิงซียอมชดใช้แทนนาง ไยมิรับน้ำใจอันง่ายดายนี้ไว้เล่า

เฮยเฟิงซีเห็นสีหน้าเขาก็รู้ถึงเจตนาในใจ จึงหันไปทางทุกคนในสวน "เมื่อครุ่นนางล่วงเกินวีรบุรุษทุกท่านไม่น้อย ทว่านั่นเป็นเพียงธาตุแท้

• เก็บถาวรรูปที่ 1

อันชมชอบสร้างควมวุ่นวายของนาง นางล้อทุกท่านเล่นเท่านั้น
ขอทุกท่านได้โปรดใจกว้างอย่าถือสาหาความเอากับนาง ข้าขออภัย
ทุกท่านแทนนางด้วย" ว่าแล้วก็ประสานหมัดคารวะ

พฤติกรรมนี้ของเขาเหนือความคาดหมายของทุกคน ต้องทราบว่
เดิมทีคนทั้งหลายนี้ก็จะได้ชมไปเฟิงเฮยซีประมือกันสักตั้ง บัดนี้เมื่อเห็น
เขาน้อมกายคารวะ ผู้คนในสวนก็รีบพากันคารวะตอบ เมื่อครู่พวกเขา
ถูกไปเฟิงซีก่อกวนคำรบหนึ่ง แม้นใจจะซุนเคื่อง แต่มีอาจไม่ยอมรับว่า
ฝีมือเป็นรองผู้อื่น ดังนั้นนอกเหนือจากความอับอายโกรธแค้นก็คือ
ความละอายใจการกระทำของเฮยเฟิงซีเป็นการมอบทางออกให้ทุกคน
ยิ่งกว่านั้นผู้ที่ได้รับการคารวะจากเฟิงกงจื่อผู้เป็นหนึ่งในสี่กึ่งจื่อผู้ยิ่งใหญ่
แห่งใต้หล้าก็ไม่มีมาก ทำให้มีหน้ามีตาขึ้นเป็นทบทวี โทสะของพวกเข
จึงพลันสลาย พากันเอ่ยว่า "เฟิงกงจื่อเอ่ยคำ พวกข้ามีหรือจะ
ไม่ปฏิบัติตาม" ในทางลับก็คาดเดาโดยมิได้นัดหมายว่าไปเฟิงเฮยซี
มีความสัมพันธ์เช่นไรกันแน่

กับพฤติกรรมนี้ของเฮยเฟิงซี ไปเฟิงซีก็เห็นเป็นเรื่องปกติ แคว
ยี่นมองด้วยสายตาเย็นชาอยู่ด้านข้าง มุมปากนางยกเล็กน้อยคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้ม

"ในเมื่อวีรบุรุษทุกท่านล้วนแต่ใจกว้างไม่ถือสาหาความ เพื่อเป็นการ
ขอบคุณ วันนี้ยามเย็น* ข้าจะเตรียมสุราหมักเลิศรสร้อยไหไว้ที่หอจู้ยี่เซียน
(เซียนเมามาย) ในตัวเมือง หวังว่าทุกท่านจะให้เกียรติมาร่วมเมามายกัน
สักครา" เฮยเฟิงซีเอ่ยต่อ

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

เมื่อวานนี้เธ้อออกมา คนทั้งหลายก็ส่งเสียงฮือฮา ล้วนแต่ตื่นตื่น
ยินดีถึงสิบส่วน

บุรุษร่างใหญ่ผู้หนึ่งแหวกผู้คนออกมา ประสานหมัดคารวะเฮยเฟิงซี
พร้อมทั้งกล่าวว่า "ข้าน้อยจั้นจื่อหมิง ชาวหรววนเฉิง วันนี้ได้พบกงจื่อ
ถือเป็นบุญกุศลอันดีสมมาสามชาติ ด้วยเหตุนี้สุราที่ห่อจ้วยเซียนนั้น
ขอท่านโปรดให้เกียรติข้าน้อย ให้ข้าน้อยแสดงมิตรภาพของเจ้าถิ่น
เมามายไปกับท่านและผู้กล้าทั้งหลาย" กล่าวจบก็ประสานมือมองผู้คน
ในสวนรอบหนึ่ง "มิทราบทุกท่านจะยอมให้เกียรติหรือไม่"

"ประเสริฐ!" ทุกคนพากันตอบรับ จากนั้นสายตา ก็มองไปทาง
เฮยเฟิงซีอย่างพร้อมเพรียง

"เฟิงซีนับถือมีผู้น้อมปฏิบัติตาม" เฮยเฟิงซีตอบรับด้วยรอยยิ้ม
ระหว่างหันหน้ากลับก็เหลือบเห็นแววขบขันบนใบหน้าไปเฟิงซี ดวงตา
ทั้งสี่ข้างสอดประสาน แลกเปลี่ยนสายตาคันมีเพียงทั้งสองที่ประจักษ์
แก่ใจ

ไปเฟิงซีหมุนร่างจับพลัน กวาดสายตามองเด็กหนุ่มทั้งสองข้างกาย
เฮยเฟิงซี "อยู่กับผู้ใดในพวกเจ้า"

เด็กหนุ่มทั้งสองถูกสายตาไปเฟิงซีจับจ้องก็อดมองไปทางเฮยเฟิงซี
มิได้

เฮยเฟิงซียิ้มบางพร้อมกับพยักหน้า "จงหยวน"
จากนั้นเด็กหนุ่มทางขวาก็ล้วงกล่องไม้แดงที่ยาวหนึ่งเตี้ยะสูงสามซุน
ออกมาจากห่อสัมภาระบนหลัง ยื่นให้ไปเฟิงซี

นางรับมาเปิดฝาออก พริบตานี้ผู้คนทั้งหลายในสวนก็รู้สึกถึง

เก็บกำรุฬ 1

แสงอัฏฐมณีอันล่อตา จึงพากันจับจ้องไปยังกล่องไม้ เห็นในกล่องมีไข่มุกเม็ดเท่านิ้วโป้ง มีต้นหลิวอันทำจากทองคำ มีภูเขาสลักจากโมรา มีหัตถ์พระพุทธรูปที่ทำจากปะการังแดง มีหยกก้อนเท่าฝ่ามือ...ทุกชิ้นล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งล้ำค่าอันประณีตถึงที่สุด

ทุกคนยังไม่ทันมองให้ชัดกว่านี้ ไปเฟิงซีก็ปิดกล่องดั่งปึ้ง เดินไปยังเบื้องหน้าหานเสวียนหลิง แล้วส่งกล่องไม้ไปตรงหน้าเขา "ตาเฒ่าหานของในกล่องมีค่าไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนแผ่นทอง ซื่อโอสถที่แต่กาลก่อนข้าหยิบไปจากที่นี่ได้อย่างเหลือเฟือ ฉะนั้นวันนี้ท่านต้องมอบผงตำหนักมวงและเม็ดพุทธรุจิตรให้ข้าอีกอย่างละขวด"

"หะ...ให้ข้าทั้งหมดเลยหรือ" หานเสวียนหลิงเบิกตามองกล่องไม้แล้วมองไปเฟิงซี และเลยต่อไปมองเฮยเฟิงซี รู้สึกเหมือนอยู่ในความฝันไปชั่วขณะ บ้านสกุลหานแม้จะมั่งมี ทว่าสิ่งล้ำค่าหายากตรงหน้าเหล่านี้เขาเพิ่งได้เห็นเป็นครั้งแรก ดังนั้นจึงมีค้อยกล้ำเชื่อว่าในเวลาอันสั้นเขาจะสามารถครอบครองยอดอัฏฐมณีทั้งหลายนี้ได้

"สิ่งเหล่านี้ดีเสียว่าข้าจ่ายค่าโอสถในกาลก่อน ขอท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหานโปรดรับไว้และมอบโอสถให้นางอีกสองขวดเป็นอย่างไร" เฮยเฟิงซียิ้มพรางพยักหน้า

"ได้...ยอมได้แน่นอน!" หานเสวียนหลิงพยักหน้าไม่หยุด พร้อมทั้งรีบรับกล่องจากมือไปเฟิงซีด้วยมือที่สั่นเทาเล็กน้อย

"เช่นนั้นข้าไปหยิบโอสถก่อนล่ะ" ไปเฟิงซีส่งเสียงหัวเราะแผนวเบาพองาร่างไหววรูปร่างของนางก็หายไปจากสวนแล้ว

"อืม" หานเสวียนหลิงยังมัวพยักหน้ารับคำ ทว่าชั่วครู่ต่อมาเขาก็

สะดุ้ง "ช้าก่อน! ไปเฟิงซี เจ้ารอบประเดี้ยว! สวรรค์...โสดของข้า...ต้องถูก
นางกวาดเกลี้ยงอีกคราแน่แล้ว!"

ผู้คนในสวนเห็นเขาเห็นร่างตามไปเฟิงซีไป ทั้งยังได้ยินเสียงร้อง
ด้วยความปวดใจของเขาดังมาแต่ไกล

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)